

22 de ani de la Congresul al IX-lea al partidului

GLORIE istoricei clipe în care poporul român și-a regăsit conștiința de sine și limpedele drum spre împlinirea tuturor năzuințelor!

GLORIE marelui conducător pe care acest inspirat moment l-a dăruit istoriei patriei spre eternă dăinuire și necontenită înflorire!

Plămădit în aerul tare al libertății și demnității, poporul român își întoarce azi gândurile, cu emoție și mândrie, spre momentul de început al celor mai fertili și luminoși ani din milenara sa existență : **Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român.**

Sunt douăzeci și doi de ani de glorie și de avânt creator, de mari și epocale realizări, întrupate din vrednicia și spiritul de jertfă ale unei întregi națiuni, ale partidului drag, în fruntea căruia se află, din clipa aceea de eternă reverberație în istoria țării, bărbatul, comunistul de omenie și genialul strateg al devenirii noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu, alesul între aleși, sub a cărui clarvăzătoare conducere și-au putut afla fructificarea deplină harurile și darurile unui pământ generos, inteligența și hărnicia unui popor.

Am fost și sintem cu toții martori, creatori și beneficiari ai acestei opere grandioase, de neconceput cu 22 de ani în urmă, învățând și trăind plenar sentimentul că totul depinde de noi, de priceperea și perseverența noastră, așa cum am făcut-o, un loc de frunte între națiunile planetei.

Am hotărît și continuăm să mergem pe acest drum, urmînd orientările și îndemnurile tovarășului Nicolae Ceaușescu, ctitorul și arhitectul României moderne, omul dăruit doar revoluției și fericirii patriei sale. De la înălțimea gândului și viziunii sale atotcuprinzătoare, putem pași cu mândrie, putem fi noi înșine pe pământul acestei țări ce se bucură astăzi în lume, de admirație și prețuire, de îndreptățită speranță pentru justetea politicii sale interne și internaționale.

Și dacă e să recunoaștem în această mare deschidere spre cunoaștere și progres principalele arme de luptă ce ne-au asigurat victoriile, atunci va trebui să situăm la loc de frunte rolul științei naționale, ridicată în acești 22 de ani la rangul de politică de stat și transformată într-o veritabilă forță de producție prin contribuția de înaltă și unanimă prețuire a tovarășei Elena Ceaușescu, eminent om de știință și om politic al României socialiste, savant de reputație internațională.

Pe aceste solide temeuri, în orizonturile larg deschise de istoricul Congres al IX-lea, România își conturează cu limpezime dimensiunile viitorului, concentrîndu-și energia pe liniile de sens și de forță trasate de cel de-al XIII-lea Congres al partidului, demonstrînd o armonioasă conlucrare între știință și practica socială și un mod superior de afirmare a spiritului revoluționar. Mai hotărît și mai unit ca oricînd, poporul își urmează, cu înflăcărare conducătorul iubit pe calea larg deschisă către progres, civilizație și bunăstare, împlinind, prin puterea faptei și a gândului, cea mai fecundă perioadă a istoriei sale naționale, pe care tot el, poporul, o denumeste cu mândrie Epoca Nicolae Ceaușescu.

În paginile omagiale:

EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU

● **Dezvoltare intensă, rapidă, armonioasă**

paginile 4-5

● **Socialismul cu poporul, pentru popor**

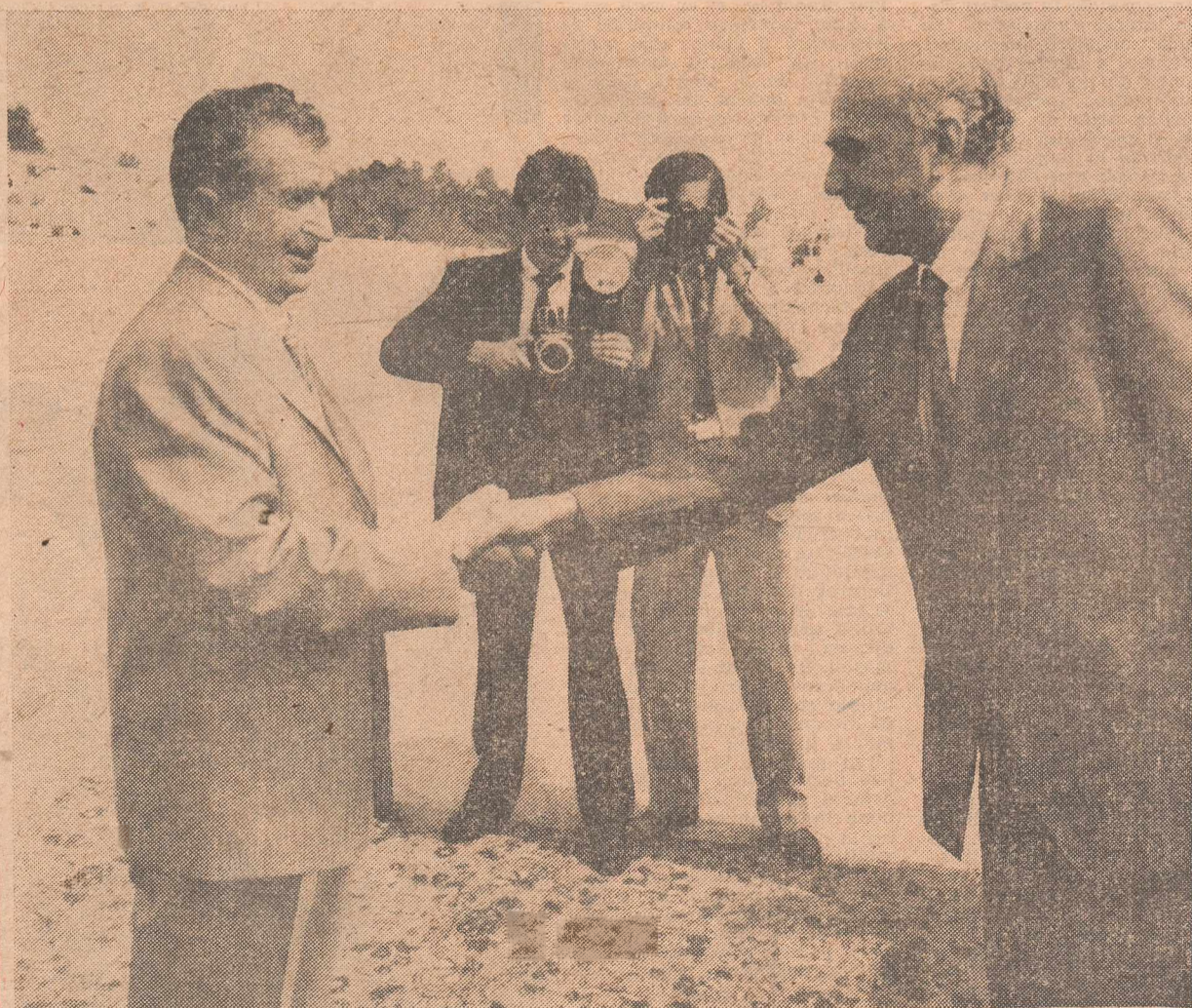
paginile 12-13

● **Totul pentru om, pentru fericirea lui**

paginile 16-17

NOU DIALOG LA NIVEL ÎNALT ROMÂNNO-IUGOSLAV

Comentariul în pagina 3

Tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășul Boško Krunic pe aeroportul Mihail Kogălniceanu din Constanța

In avanposturile

luptei pentru recolte

bogate tovarășul

Nicolae Ceaușescu

orientează și

impulsionează

eforturile de

înfăptuire a

obiectivelor noi

revoluției agrare

Din nou pe ogoarele județului Constanța

Statornica preocupare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, pentru dezvoltarea și modernizarea agriculturii noastre, pentru înfăptuirea cu succes a obiectivelor noi revoluției agrare s-a vădit puternic și cu prilejul noii vizite de lucru — efectuată la sfârșitul săptămânii trecute — a conducătorului partidului și statului în unități agricole din județul Constanța.

Desfășurându-se în același climat de intensă activitate, de puternică angajare patriotică, revoluționară a tuturor oamenilor muncii din agricultură pentru înfăptuirea indicațiilor și orientărilor date de secretarul general al partidului cu privire la încheierea în timpul cel mai scurt și cu cele mai bune rezultate a secerișului, pentru executarea la termenele optime și la un nivel calitativ superior a celorlalte lucrări agricole de sezon, noul dialog de lucru al tovarășului Nicolae Ceaușescu cu specialiștii, cu mecanizatori și alți oameni ai muncii de pe ogoarele constănțene a avut loc la Cooperativa Agricolă de Producție Techirghiol, la Stațiunea de Cercetări pentru Culturi Irigate „Dobrogea” — Valu lui Traian, la Cooperativa Agricolă de Producție Costinești. În cadrul vizitei, s-a examinat, de asemenea, modul în care se cultivă în prezent inul. S-au analizat îndeosebi starea de vegetație a acestei plante, soiurile cultivate în prezent, măsurile luate pentru valorificarea superioară a seminței, precum și a tulpinei de in, extinderea acestor culturi pe noi suprafețe. Secretarul general al partidului a apreciat că trebuie să se acționeze în continuare pentru mărirea densității acestei culturi, concomitent cu îmbunătățirea fertilității solului, cu irigarea acestuia, în vederea obținerii unor producții mai mari și a unor semințe de calitate superioară. În acest sens, s-a indicat ca imediat să se însămânțeze cu in unele loturi experimentale, la o distanță de 4 centimetri între rânduri, pentru a se obține o densitate sporită. Totodată, s-a considerat necesar ca însămânțarea inului să înceapă anul viitor mai devreme, pentru ca plantele să se poată dezvolta mai bine, și să se ac-

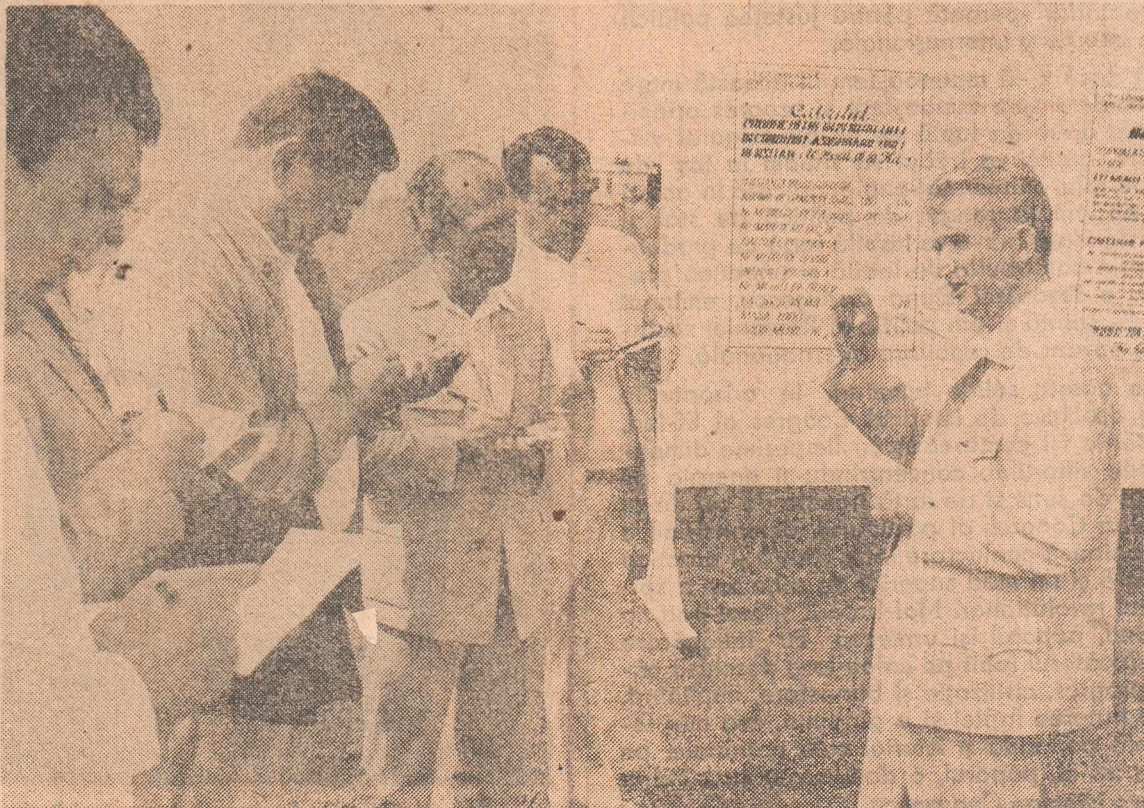
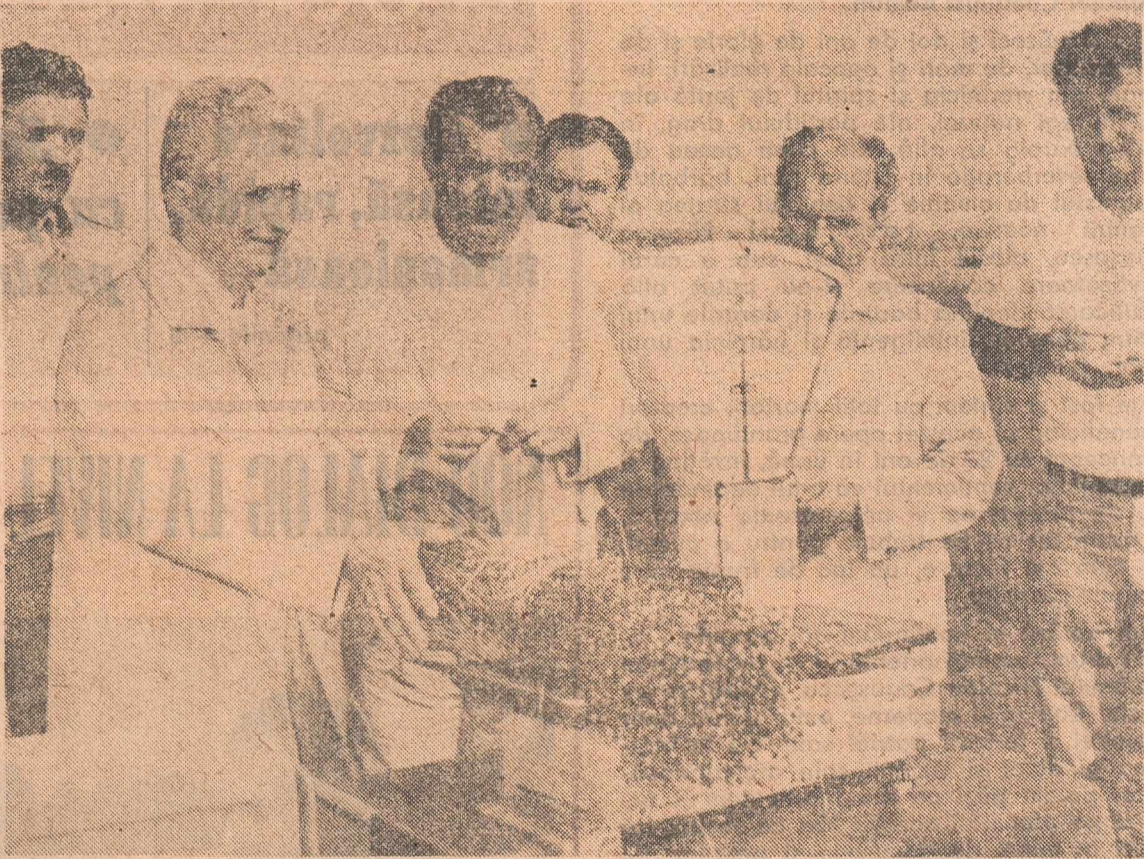
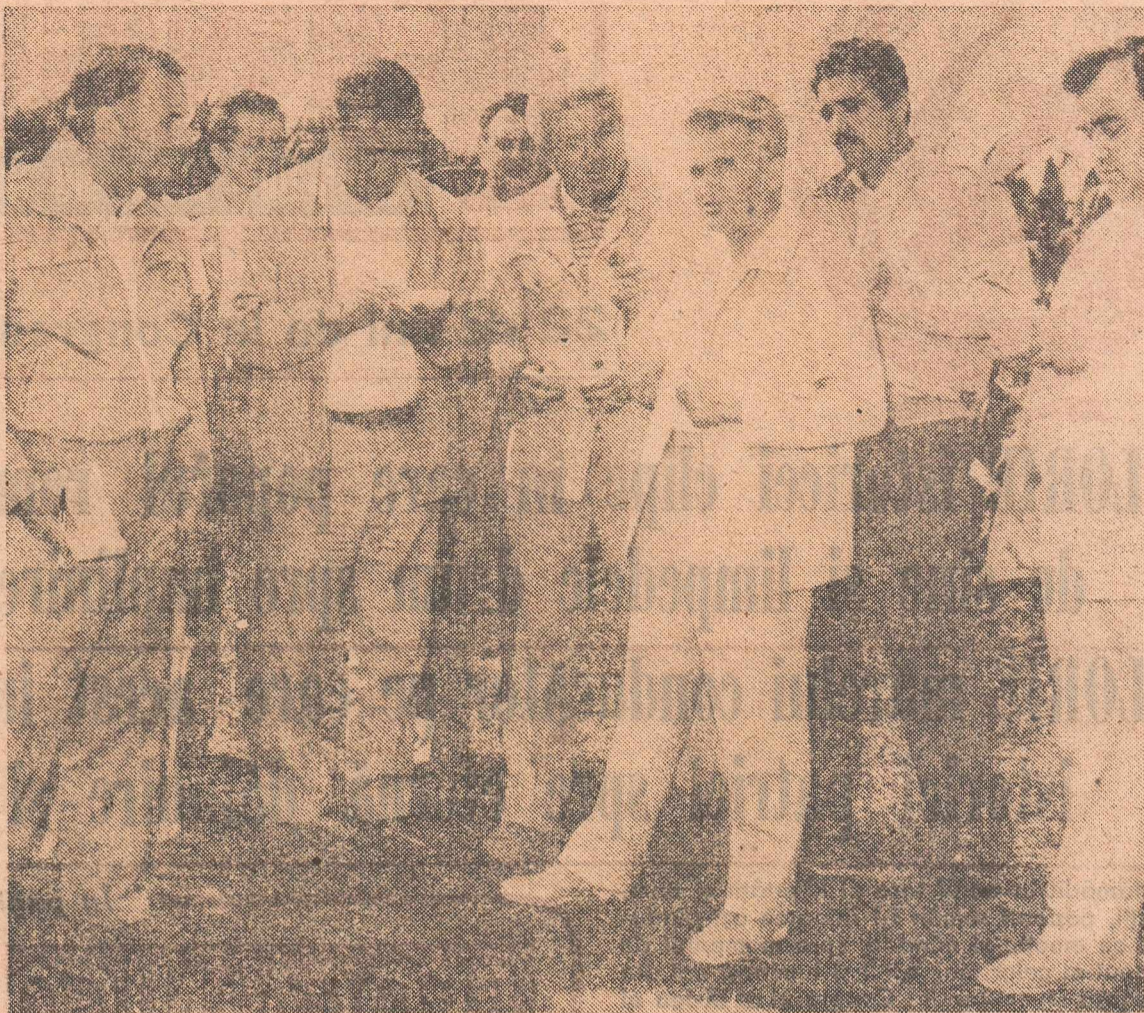
ționeze pentru obținerea de soiuri mai productive, care să asigure o grosime mai mare a tulpinilor și o producție sporită. S-a atras, de asemenea, atenția ca recoltarea să se facă în cel mai scurt timp, pentru a se evita orice pierdere, și să se facă prin smulgere, pentru a se realiza o valorificare integrală a plantelor.

La stațiunea de cercetări, tovarășul Nicolae Ceaușescu a apreciat că soiurile ce i-au fost prezentate nu sînt dintre cele mai productive și, în acest sens, a cerut cercetării științifice să desfășoare o muncă mai susținută în vederea ameliorării soiurilor de in pentru fibră și ulei. S-a indicat, de asemenea, ca în producerea și procurarea seminței să se manifeste o deosebită atenție, să se utilizeze numai cea sănătoasă, realizată la noi sau peste hotare, care asigură plante cu tulpina mai groasă și cu talia înaltă. În ceea ce privește prelucrarea inului, secretarul general al partidului a cerut specialiștilor și factorilor de răspundere să apeleze la mijloacele tradiționale, să valorifice condițiile naturale, iar în viitor procesul tehnologic să înceapă în lunile iulie—august, pentru a se reduce cheltuielile.

Examinînd modul de funcționare a unor mașini agricole, tovarășul Nicolae Ceaușescu a indicat să se găsească în continuare soluții constructive cât mai eficiente, care să fie generalizate treptat la toate agregatele de semănat. S-a indicat în mod deosebit să se aibă în vedere creșterea lățimii de lucru a semănătorilor, pentru ridicarea productivității acestor mașini. S-a cerut totodată să se acționeze pentru a se asigura utilaje corespunzătoare recoltării mecanizate a porumbului semănat în benzi.

Cei prezenți la această analiză l-au asigurat pe secretarul general al partidului că vor depune în continuare toate eforturile pentru creșterea productivității agricole, pentru modernizarea și perfecționarea permanentă a mașinilor și utilajelor, pentru înfăptuirea întocmai a indicațiilor și orientărilor primite, pentru progresul neîntreput al agriculturii noastre socialiste.

P. NICOARĂ

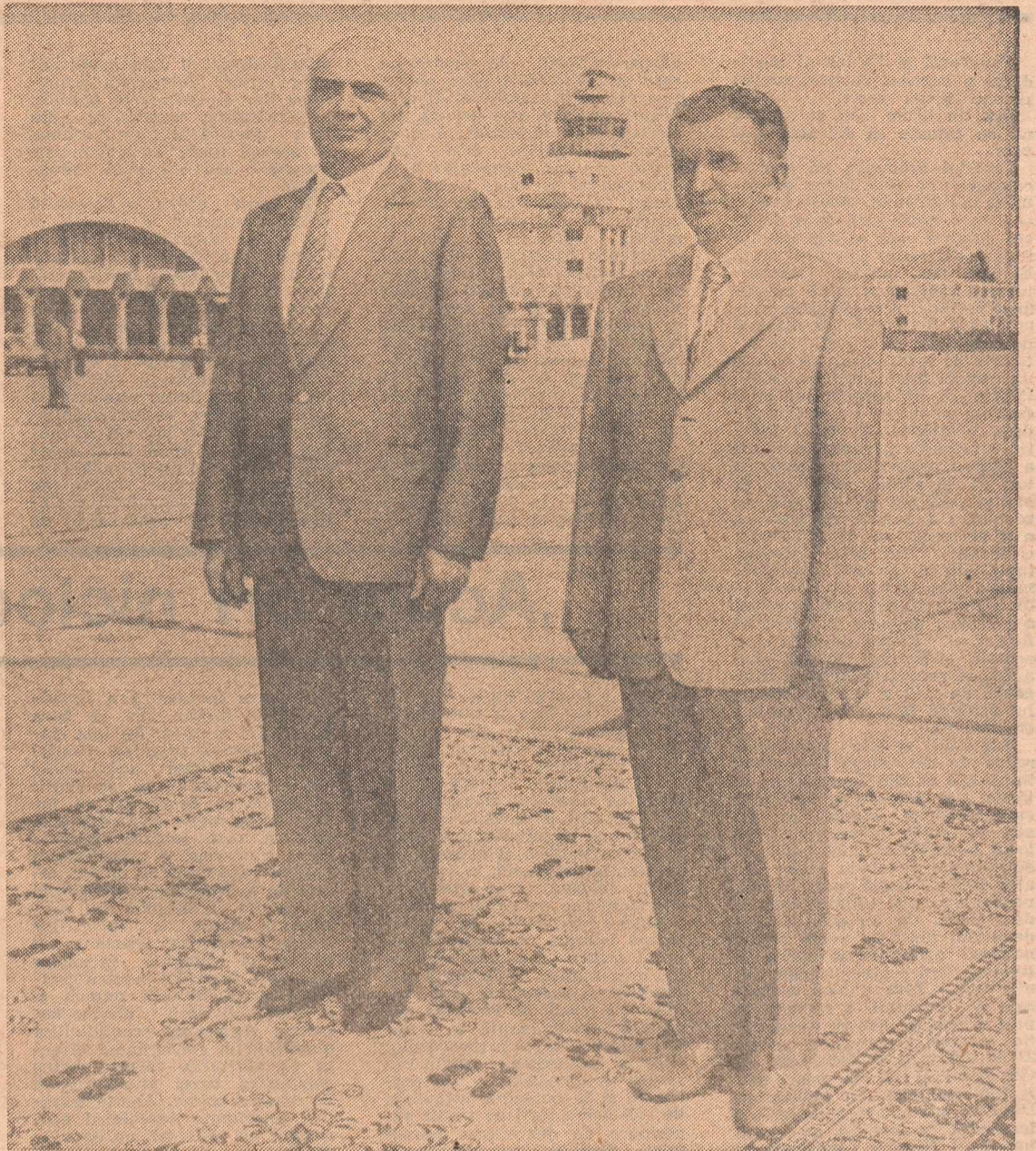
NOU DIALOG LA NIVEL ÎNALT ROMÂNNO-IUGOSLAV

**La invitația tovarășului
NICOLAE CEAUȘESCU
are loc vizita oficială
de prietenie a delegației Uniunii
Comuniștilor din Iugoslavia
condusă de tovarășul
BOȘKO KRUNICI, președintele
prezidiului C.C. al U.C.I.**

Relațiile de prietenie, colaborare și bună vecinătate româno-iugoslave au vechi și bogate tradiții. Aceste relații s-au ridicat pe o treaptă nouă și au cunoscut o puternică dezvoltare în anii socialismului, cu deosebire în ultimele două decenii, având la bază principiile independenței și suveranității, integrității teritoriale, egalității în drepturi, avantajului reciproc, neamestecul în treburile interne, respectării căilor proprii de dezvoltare internă și a pozițiilor internaționale ale celor două țări. Colaborarea și conlucrarea dintre Republica Socialistă România și Republica Socialistă Federativă Iugoslavia, dintre Partidul Comunist Român și Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia au pus în valoare, într-o măsură tot mai mare, avantajele pe care le oferă nivelul de dezvoltare al celor două economii, apropierea geografică. Mărturie stau în acest sens înțelegerile convenite privind extinderea în continuare a colaborării și cooperării în producție, precum și pentru lărgirea și diversificarea schimburilor de mărfuri. România și Iugoslavia — care își largesc și aprofundază conlucrarea pe plan extern — militează pentru reducerea încordării în viața internațională, pentru oprirea cursei înarmărilor și trecerea la dezarmare, în primul rînd la dezarmarea nucleară, pentru întărirea securității și colaborării în Europa și în întreaga lume, pentru soluționarea exclusiv prin mijloace pasnice, prin tratative, a focarelor de criză, excluderea totală a forței și a amenințării cu forța din relațiile dintre state, pentru rezolvarea situației economice grave a țărilor în curs de dezvoltare, situație care influențează negativ relațiile internaționale și pacea în lume. Țările noastre acționează constant pentru dez-

voltarea colaborării bilaterale și multilaterale între toate statele balcanice, pentru transformarea acestei regiuni într-o zonă a păcii, securității, colaborării, bune vecinătăți și înțelegerii, fără arme nucleare și chimice. Factorul hotărîtor al dezvoltării continue a raporturilor româno-iugoslave pe cele mai diverse planuri l-a constituit dialogul la cel mai înalt nivel. Întîlnirile la vîrf româno-iugoslave au o bogată tradiție; ele au jalonat întregul proces de extindere și adîncire a relațiilor dintre partidele, țările și popoarele noastre vecine și prietene. Frecvențele întîlniri care au avut loc între tovarășul Nicolae Ceaușescu și președintele Iosip Broz Tito, dialogul purtat ulterior de secretarul general al P.C.R., președintele României, cu conducătorii de partid și de stat ai Iugoslaviei, înțelegerile la care s-a ajuns cu aceste prilejuri au stabilit baze trainice, au conferit durabilitate și profunzime raporturilor româno-iugoslave. În această fructuoasă tradiție se înscriu și convorbirile dintre tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășul Boško Krunici, președintele Prezidiului Comitetului Central al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, aflat, la invitația conducătorului partidului și statului nostru, într-o vizită oficială de prietenie în România, în fruntea unei delegații a Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia.

În timpul convorbirilor, tovarășul Nicolae Ceaușescu a salutat cu deosebită căldură vizita tovarășului Boško Krunici în țara noastră, subliniind satisfacția de a continua dialogul tradițional, care a constituit de fiecare dată momente de mare însemnătate în extinderea bunelor relații dintre partidele, țările și popoarele noastre. În numele conducerii partidului și statului nostru și al său

personal, tovarășul Nicolae Ceaușescu a adresat un salut călduros și cele mai bune urări tovarășului Boško Krunici și Prezidiului Comitetului Central al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia. La rîndul său, înaltul oaspete iugoslav a exprimat vii mulțumiri pentru invitația de a vizita România și și-a manifestat satisfacția de a se întîlni și de a avea schimburi de vederi în problemele privind dezvoltarea raporturilor de prietenie dintre cele două partide, dintre România și Iugoslavia, dintre popoarele noastre vecine și prietene. În același timp, tovarășul Boško Krunici a adresat tovarășului Nicolae Ceaușescu, conducerii partidului și statului român un cald

salut și cordiale urări din partea Prezidiului Comitetului Central al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia. Cei doi conducători de partid și de stat și-au exprimat convingerea că actuala întîlnire la nivel înalt va conferi durabilitate și dimensiuni și mai largi raporturilor româno-iugoslave, contribuind la impulsivitatea în continuare a acestor legături tradiționale.

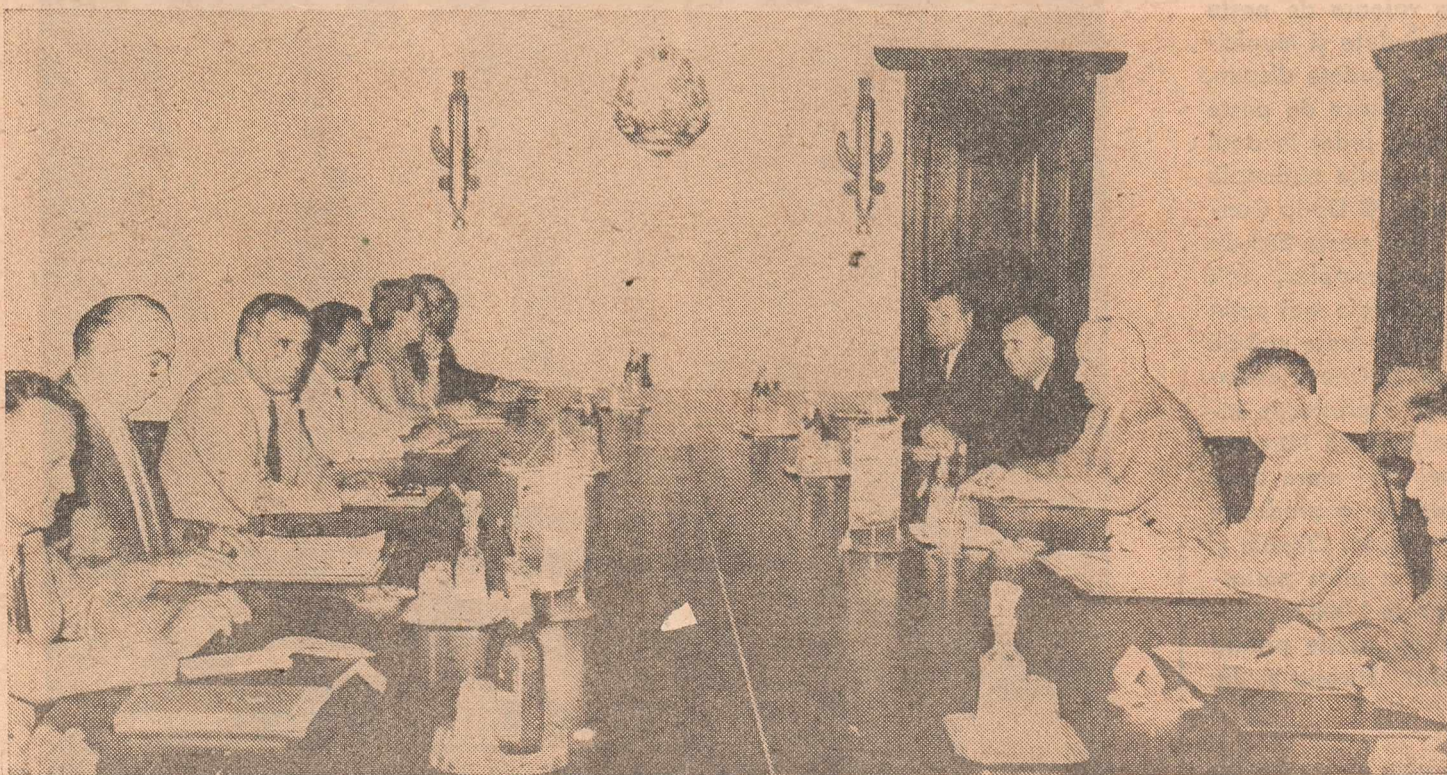
Convorbirile au prilejuit o amplă informare reciprocă privind preocupările și activitatea Partidului Comunist Român și Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia în construcția socialistă din România și Iugoslavia, actualitatea politică și economică din cele două țări, realizările oamenilor muncii români și iu-

goslavi în opera de edificare a noii orînduirii. Au fost abordate, de asemenea, unele probleme esențiale ale dezvoltării raporturilor statornicite între cele două partide și țări. Secretarul general al Partidului Comunist Român și președintele Prezidiului Comitetului Central al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia au evidențiat cursul pozitiv al relațiilor de prietenie, colaborare și bună vecinătate dintre România și Iugoslavia, dintre popoarele celor două țări. S-a apreciat că există largi posibilități pentru intensificarea, prin eforturi comune, a colaborării economice, pentru sporirea volumului și diversificarea schimburilor comerciale, pentru extinderea cooperării în producție, în domeniile tehnico-științific, cultural și în alte sectoare de activitate. A fost exprimată dorința comună de a se amplifica în continuare aceste fructuoase legături, în interesul reciproc, al cauzei generale a socialismului și păcii. În cadrul convorbirilor a fost evidențiată însemnătatea deosebită pe care o are întărirea conlucrării dintre Partidul Comunist Român și Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia pentru dezvoltarea ansamblului raporturilor bilaterale, a bunelor relații de prietenie și colaborare dintre țările și popoarele noastre, a colaborării lor în toate domeniile de activitate.

Fără îndoială că noul dialog româno-iugoslav la nivel înalt, desfășurat într-o atmosferă de caldă prietenie, de înțelegere și stimă reciprocă, va da un nou impuls lărgirii și întăririi colaborării dintre Partidul Comunist Român și Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia, dintre România și Iugoslavia, dintre popoarele celor două țări, în interesul reciproc, al cauzei socialismului, păcii și securității, destinderii și înțelegerii pe tot globul.

La închiderea ediției revistei noastre, vizita oficială de prietenie a delegației Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia continuă.

ION DUMBRĂVA ■

Epoca Nicolae Ceaușescu: dezvoltare

Congresul al IX-lea al partidului a angajat poporul român pe un drum eroic.

Era un drum nou și nimeni nu se aștepta să fie străbătut ușor.

Partidul propunea un proiect cuceritor de dezvoltare economică a României. Acest proiect era de o anvergură care depășea chiar și ceea ce mai înainte fusese aspirație, intenție, gând. El preconiza, practic, restructurarea radicală a vieții economice a țării, reconstrucția economică a României, iar puterea de seducție a telurilor lui se infundea pe certitudinea că el este un proiect întru totul realizabil. Pentru că obiectivele lui erau definite simultan cu mijloacele de-a le îndeplini. Sigur că, pentru împlinirea la scară realității a acestui proiect, era nevoie ca toți să se simtă solidari în munca dedicată telului nobil de propășire a patriei, de ridicare a ei pe treptele noi de progres și civilizație. Iar prin optiunea luată atunci de toți oamenii muncii din cunștinșii pământului românesc, națiunea întreagă s-a regăsit solidară în acest efort al ei, călăuzit de partid, în această strălucită izbândă care a fost și este deopotrivă a dragostei de țară și a atașamentului profund față de valorile socialismului.

S-a știut, se știe: un nivel redus de dezvoltare economică implică o anumită dependență de țările mai dezvoltate. Iar așa cum s-a spus, simplu, dar cu atât de multă îndreptățire, în locul perpetuării unei astfel de dependențe România avea de ales dacă își poate reuni forțele pentru a prinde ultimul tren al dezvoltării. Ca un ecou al îndemnului dintr-un vechi cântec național, problema se punea în termeni fără echivoc: acum ori niciodată! Țara a ales această cale a efortului, a muncii, și prin uriasul ei demers constructiv, creator, a parcurs în acești 22 de ani care au trecut de la Congresul al IX-lea cea mai fertilă perioadă din istoria ei. Dovezile vii, convingătoare, ale împlinirii proiectului pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu îl aducea, în acel anotimp înalt al istoriei politice românești, în vara anului 1965, în fața forumului comunistilor, în fața întregului popor, sînt dovezi care se regăsesc pe spirala continuă a evoluției, a progresului pe care l-a înregistrat țara. Se regăsesc în bogăția ei sporită și în frumusețea ei nouă. Se re-

găsesc în locul de onoare pe care și l-a cucerit între națiunile lumii, în admirația și respectul cu care este privită. Se regăsesc în demnitatea ei și, în suma de atitudine prin care există ca țară independentă și suverană și își face auzit cuvîntul în probleme de interes general, în promovarea unei politici constante de pace și colaborare fructuoasă între toate popoarele. Sînt, toate acestea, dovezi invincibile în fața timpului, dovezi pe care anii, în trecerea lor, le consolidează perpetuu. Și cu îndreptățită mîndrie numim această perioadă, așa cum ea s-a statornicit în conștiința națională, așa cum ea este și va fi numită de istorie, Epoca Nicolae Ceaușescu.

Prin alegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, la Congresul al IX-lea, în funcția supremă de conducere în partid — pentru patriotismul său luminat,

organizatorici și umani, potrivit unor criterii deopotrivă economice dar și sociale și politice, corespunzător realităților din țara noastră și ținînd seama, în același timp, de fenomenele complexe din economia mondială.

În acest cadru, o deosebită valoare teoretică și practică o au tezele tovarășului Nicolae Ceaușescu privind edificarea societății socialiste multilaterale dezvoltate și înaintarea României spre comunism, teze care reprezintă continuarea pe un plan superior a gândirii social-economice românești, a experienței de făurire a noii orînduirii, o contribuție remarcabilă la îmbogățirea teoriei socialismului științific. Într-un asemenea cadru teoretic larg, tovarășul Nicolae Ceaușescu a fundamentat științific stadiile de dezvoltare a economiei socialiste românești, programele de

aduce dovada dinamismului economiei românești, a justității politicii partidului nostru, pe drumul deschis de Congresul al IX-lea, și reprezintă un proces a cărui specificitate constă într-o atentă corelație dintre creșterea economică și rata acumulării, în crearea premiselor materiale necesare pentru înfăptuirea unor ample programe de investiții destinate dezvoltării rapide a forțelor de producție, pe întreg teritoriul țării și în toate sectoarele economice, ca și pentru modernizarea lor, pentru extinderea automatizării și folosirea mașinilor multifuncționale, a roboților industriali și a microprocesoarelor, a conducerii cibernetizate a proceselor tehnologice. În același timp, se acționează perseverent, sistematic, pentru perfecționarea mecanismului economico-financiar bazat pe autoconducerea muncitorească, pe

tiri funciare, a programului pentru reconstrucția pământului, care se află în curs de realizare și reprezintă cea mai mare investiție din istoria țării. În această perioadă s-a cristalizat, prin contribuția directă și hotărîtoare a secretarului general al partidului, un concept nou al politicii economice românești, conceptul noii revoluții agrare. Așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, noua revoluție agrară trebuie privită ca o ascensiune, în toate planurile muncii din agricultură, spre o nouă calitate, pentru atingerea rezultatelor ce întru-chipează o agricultură intensivă de înalt randament economic. Noua revoluție agrară fiind concepută ca o strategie de durată, complexă, ce încorporează toate activitățile din acest domeniu: tehnologice, biologice, organizatorice, economice și sociale. Traducerea în viață a decideratului acestei etape noi în agricultura românească presupune, se înțelege, transformări cantitative și calitative radicale, atât în sfera forțelor de producție, a bazei tehnico-materiale și a cercetării științifice, cît și în planul relațiilor de producție, prin intensificarea activităților social-culturale menite să configureze locuitorilor de la sate profilul spiritual al unui om cu o înaltă pregătire politică și în contact permanent cu valorile fundamentale ale științei și culturii.

Cu țeluri și obiective îndrăznețe, dar pe deplin realizabile, prin care se configurează împlinirea obiectivului strategic fundamental de trecere a României de la stadiul de țară în curs de dezvoltare la cel de țară cu dezvoltare economică medie, comunistii, toți fiii țării, strîns uniți în jurul partidului, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, întâmpină împlinirea a 22 de ani de la Congresul al IX-lea prin muncă perseverentă și plină de abnegație, hotărîți să dedice acestei aniversări glorioase și Conferinței Naționale a partidului succese tot mai însemnate ale muncii lor, pe măsura nobililor îndemnuri adresate de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, initiatorul, garantul și strălucitul simbol al acestei perioade de înflorire și de dezvoltare multilaterală a României socialiste.

D. CONSTANTINESCU ■

„Acum ori niciodată...”

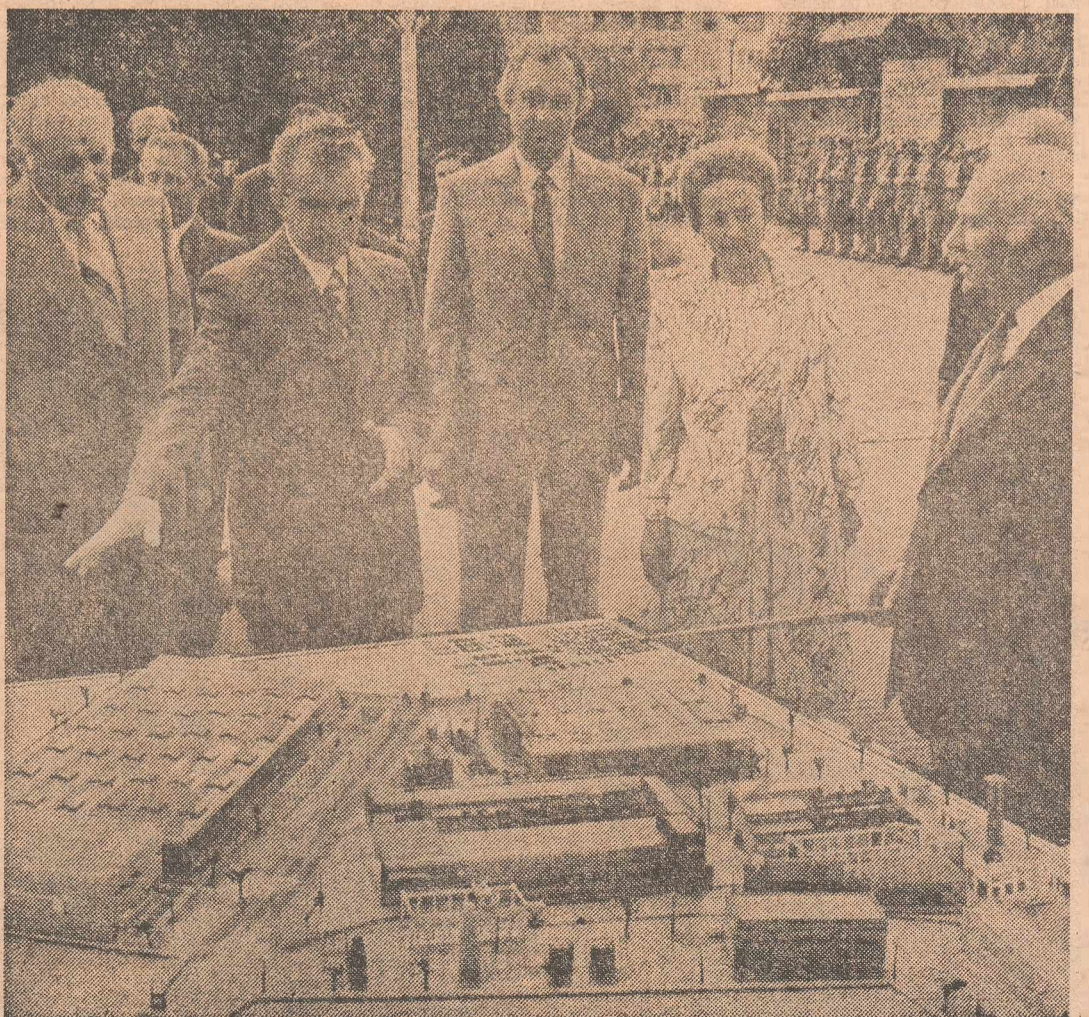
pentru feroviarea luptei revoluționare pe care a închinat-o, de-a lungul vieții sale pilduitoare, cauzei poporului, partidului, pentru împlinirea principiilor de muncă și viață comunistă pe pământul românesc — politica țării a devenit în mod esențial și programatic o politică a dezvoltării, a progresului substanțial și rapid, a investițiilor masive și a ritmurilor spectaculoase de creștere economică. Realizările de însemnătate istorică obținute de poporul nostru în această perioadă, prin munca desfășurată sub conducerea partidului, sînt indisolubil legate de valoarea deosebită, determinantă a contribuției personale a tovarășului Nicolae Ceaușescu, strălucitul nostru conducător, la elaborarea și aplicarea strategiei de ridicare a țării pe trepte superioare de dezvoltare economică. Această strategie constituie un remarcabil exemplu de aplicare creatoare a legilor obiective ale dezvoltării sociale la particularitățile concret-istorice ale României în funcție de cerințele din fiecare etapă de dezvoltare. Ea articulează dialectic, într-un tot unitar și într-o viziune de largă perspectivă, factorii economici, factorii

de dezvoltare economică a României prin forțele sale, pe baza propriului ei efort. Au fost elaborate, astfel, orientări fundamentale privind acumulările înalte, transformarea structurii industriei și economiei în favoarea ramurilor de înaltă tehnicitate, care asigură valorificarea superioară a potențialului național material și uman, tezele de o deosebită însemnătate cu privire la promovarea progresului tehnic, a cuceririlor științifice în întreaga economie, cu privire la primatul factorilor calitativi, intensivi, pentru creșterea productivității muncii și a competitivității produselor, pentru reducerea cheltuielilor materiale în concordanță directă cu eforturile făcute pentru asigurarea bazei energetice și de materii prime. Aceste trăsături imprimare dezvoltării economice au reflectat, pe un plan sintetic, însuși procesul trecerii de la dezvoltarea extensivă la cea intensivă și au reprezentat soluții hotărîtoare, de mare eficacitate, pentru depășirea dificultăților generate de situațiile, deosebit de complexe, prin care se exprimă ansamblul economic mondial. Chiar și în aceste condiții, înaintarea în ritmuri deosebit de accentuate

autogestiune și autofinanțare, pentru îmbunătățirea organizării științifice a producției și a muncii, pentru ridicarea nivelului de pregătire profesională a oamenilor.

Suma acestor eforturi se concretizează în faptul că, astăzi, România dispune de o bază tehnico-materială care încorporează trăsături proprii economiilor moderne, trăsături ce se vor accentua în perspectivă, împlinind imaginea unui ansamblu economic național a cărui viitoare rezultă nu doar din zestrea sa tehnică nouă, din echipamentele de producție cu care a fost dotat, ci și din echilibrul său, din modul armonios în care el a fost conceput și realizat. Și este cunoscut, în această privință, rolul determinant al secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în elaborarea concepției științifice privind rolul și funcțiile agriculturii ca ramură economică de bază, Congresul al IX-lea inaugurînd o etapă calitativ superioară în dezvoltarea agriculturii românești. Agricultură a beneficiat, în acest răstimp, de alocarea unor fonduri bănești substanțiale, între care acelea pentru înfăptuirea amplului Program național de îmbunătă-

● Comparativ cu anul 1965, producția industrială e de 6 ori mai mare. Altfel spus, producția industrială a anului 1965 se realizează acum în numai 60 de zile
● Peste 90 la sută din fondurile fixe existente în economia națională au fost realizate în anii de după Congresul al IX-lea al partidului. Fiecare județ dispune în prezent de fonduri fixe în valoare de peste 20 miliarde de lei, față de numai 5 județe și municipiul București în 1965. Aproape 30 de județe dispun, fiecare în parte, de fonduri fixe în valoare de peste 40 miliarde de lei, față de un singur județ în anul 1965. Volumul fondurilor fixe din economia națională va ajunge, în 1990, la 3 500 miliarde lei ● De la Congresul al IX-lea al partidului s-au creat peste 250 de zone și platforme industriale cu profil complex, atât în județe cu tradiție industrială cît și în cele mai puțin dezvoltate în trecut, producîndu-se importante mutații în repartizarea teritorială a industriei ● Citeva exemple: județul Mehedinți obține acum o producție industrială mai mare decît a realizat în 1965 întreaga Oltenie, județul Iași — o producție mai mare decît întreaga Moldovă, iar județul Galați — o producție mai mare decît a realizat în 1965 Moldova, Oltenia și Dobrogea luate la un loc ● România a atins performanța unei producții cerealiere de peste 1 000 de kilograme pe locuitor. Țara noastră se înscrie printre primele producătoare de cereale din Europa și din lume ●

intensă, rapidă, armonioasă

Un leit motiv în explicarea

fiecărui succes:

**Așa cum ne-ați îndrumat
personal Dumneavoastră!**

În spiritul exigențelor și orientărilor formulate de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu prilejul vizitelor de lucru efectuate în întreprinderea noastră, colectivul de oameni ai muncii din această întreprindere se află angajat plenar pentru realizarea în bune condiții a planului de acest an, a programului complex de organizare științifică și de modernizare a producției, pentru promovarea noului, a progresului tehnic, a calității și eficienței. În primul semestru al acestui an ne-am îndeplinit integral sarcinile de plan. Productivitatea muncii a sporit cu 2,1 la sută față de prevederi, iar realizările la export sînt mai mari cu aproape 3 la sută, marca produselor fabricate de noi fiind bine cunoscută în multe țări ale lumii. Desigur, aceste rezultate ne-au bucurat, dar ele trebuie să se continue prin rezultate cel puțin la fel de bune și atunci ne-am pus întrebarea: exprimă aceste creșteri, întru totul, resursele de care dispunem? Sînt ele ultima expresie posibilă a creativității colectivului nostru? Acestor întrebări a prilejuit o analiză atentă a posibilităților întreprinderii noastre. Iată de ce, pornind de la eficiența introducerii tehnologiilor noi și modernizate în fluxurile de fabricație, cum a fost, de pildă, turnarea sub presiune a pieselor din aluminiu, pornind de la efectele economice ale înnoirii produselor, între care se numără compresorul fără ungere, compresorul de presiune medie de 90 sau recomprimatorul R30, opinia unui mare număr de comunisti, de oameni ai muncii din întreprindere a fost că in-

tervențiile noastre asupra factorilor calitativi ale producției pot și trebuie să fie mai active. Astfel, este necesar să trecem la extinderea procedurii turnării sub presiune a pieselor și pieselor din aluminiu. Contribuind la reducerea pierderilor ulterioare, această modalitate va avea ca efect un nou spor de productivitate, va îmbunătăți calitatea și ritmicitatea producției fizice. De asemenea, așa cum ne-a îndemnat secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, se află în plină desfășurare studiile și cercetările proprii în vederea implementării de manipolatoare și de roboți industriali pe fluxurile tehnologice de fabricație ale întreprinderii noastre.

Cu aceste rezultate și cu aceste gânduri de viitor întimpinăm aniversarea a 22 de ani de la Congresul al IX-lea al partidului, care a marcat și pentru întreprinderea noastră, ca pentru toată economia națională, începutul unei perioade de rapide și profunde transformări, înnoiri.

Și nu pot să nu adaug că realizarea unui compresor cu caracteristici ce-l situează, cu siguranță, la cel mai înalt nivel mondial reprezintă un exemplu al modului în care am înțeles să ne facem datoria pentru a răspunde astfel, prin fapte, încrederii pe care ne-a arătat-o și nobililor îndemnuri pe care secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ni le-a adresat cu ocazia vizitelor de lucru întreprinse la „Timpurii Noi”.

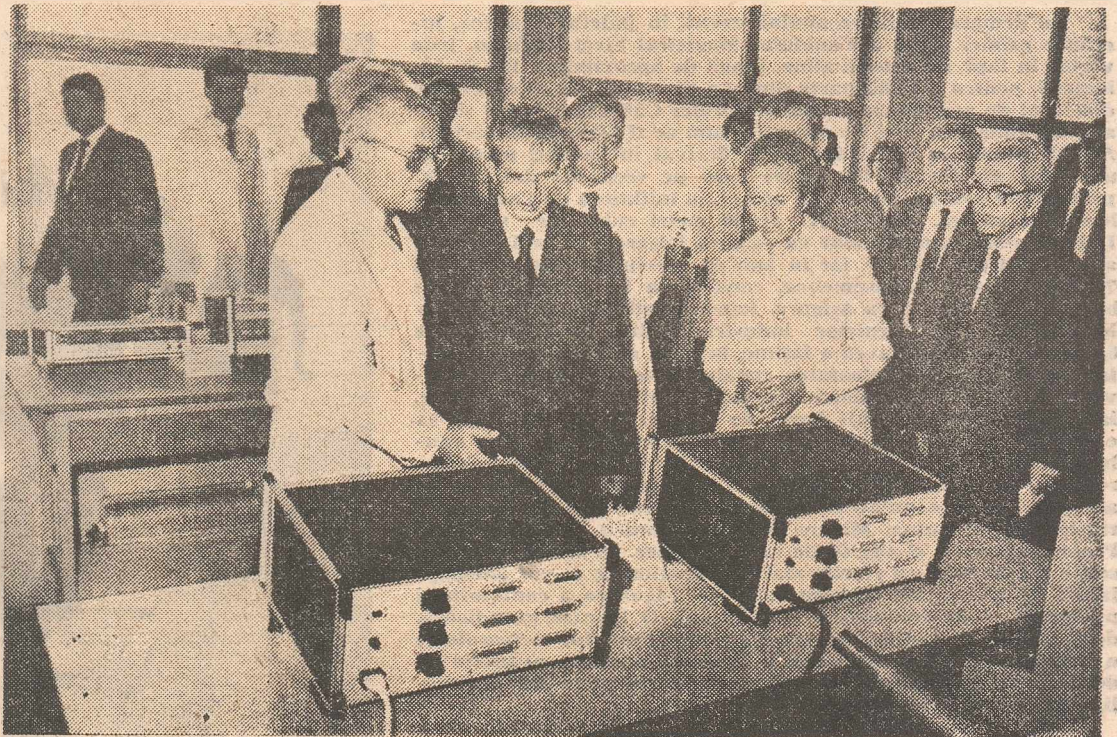
**PETRE GEAGEAC, maistru,
Întreprinderea „Timpuri noi”**

Este suficient să lași gîndul să reparcurgă acești 22 de ani glorioși, să privești la noua față înfloritoare a țării, ca să îți se umple inima de dragoste fierbinte, de adîncă recunoștință pentru acela de care se leagă toate succesele noastre, toate realizările care au făcut ca România să fie apreciată și respectată în lume, de tovarășul Nicolae Ceaușescu. Sîntem cel mai mare combinat petrochimic din țară, una din unitățile fanion ale acestei industrii puternice și, de fapt, una din ctitoriile acelei epoci de excepție, epoca Nicolae Ceaușescu. Nu trecuseră decît puține zile de la Congresul al IX-lea, care însemna prima filă din noua istorie a țării, și secretarul general al partidului era în mijlocul nostru, cum avea s-o facă de multe ori. A fixat amplasamentul viitorului combinat, și cu clarviziune a prefigurată profilul complex al gigantului industrial de azi. Urmind permanent viziunile linii directoare ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, simțindu-l efectiv sprijinul, am făcut ca pe cîmpul cu o veche fabrică de negru de fum inconjurată de drumuri de țară să se ridice 62 de instalații de înaltă tehnicitate, mare parte avînd la bază cercetări românești. În timpul numeroaselor vizite de lucru, ni s-au dat indicații prețioase privind creșterea gradului de valorificare a țițeiului, modernizarea tehnologiilor existente, perfecționarea organizării producției, scurtarea ciclului cercetare-proiectare-produție și implementarea rapidă a tehnologiilor create de specialiștii noștri. Transpunînd în munca noastră gîndirea profundă, anticipativă, de largă respirație

științifică a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a tovarășei Elena Ceaușescu, am făcut ca în Combinatul Petrochimic Pitești, prelucrarea adîncă a materiei prime să conducă la polimeri și alte substanțe cu înaltă valoare de întrebuințare, am reușit să experimentăm obținerea de catalizatori românești, mulți dintre ei păsînd în faza industrială și scutind țara de import, să diversificăm gama de produse, ca de exemplu, să fabricăm noi sortimente de polietilenă concepute de cercetătorii români. Analizăm toate fluxurile tehnologice și căutăm noi soluții tehnice pentru a mări eficiența lor economică, în așa fel, ca a II-a etapă a modernizării instalațiilor, fără investiții, începută deja, s-o încheiem la sfîrșitul anului 1987. Conform sarcinilor trasate de conducătorul partidului și statului nostru, reducerea consumului de materii prime, auxiliare și energie este preocuparea noastră permanentă și voi cita doar extinderea recuperării de energii secundare ce va furniza căldură nu numai unui mare cartier, ca pînă acum, ci întreg municipiului Pitești.

Sărbătorirea anilor scurși de la Congresul al IX-lea nu înseamnă numai retrospectiva împlinirilor trăite de țară de cînd de veghe la destinele ei se află, cu sufletul și fapta, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ci și generația devenirii noastre, a orizonturilor însoțite spre care pășeste România în frunte cu Conducătorul ei.

**Ing. ANDREI GRIGORESCU,
Director general al
Combinatului Petrochimic
Pitești**

„Nimic nu e posibil fără știință”

În perspectiva celor 22 de ani care au trecut de la desfășurarea sa Congresul IX al P.C.R. ni se înfățișează astăzi drept un eveniment de crucială însemnătate care a deschis larg ferestrele spre o societate de dreptate și prosperitate.

Partidul nostru își poate face un lălu de glorie și mîndrie din faptul că în decursul celor 22 de ani care au urmat acestui moment strălucitor a înfăptuit toate hotărîrile luminoase ale Congresului IX printre care și pe aceea a creării și dezvoltării cercetării științifice proprii și alinierei acesteia la cele mai avansate cuceriri existente pe plan internațional.

Dacă în aceste zile de iulie putem privi cu îndreptățită încredere și mîndrie către orizonturile comuniste ale țării, dacă constatăm cu deplină satisfacție că perioada celor 22 de ani de cînd în fruntea partidului și statului nostru se află tovarășul Nicolae Ceaușescu, se desprinde drept perioadă cea mai bogată în împliniri din întreaga epocă a construcției socialiste și din întreaga existență milenară a patriei noastre, aceasta se datorește politicii înțelepte, profund revoluționară a partidului la baza căreia stă concepția tovarășului Nicolae Ceaușescu privind rolul științei și tehnologiei în făurirea societății socialiste și comuniste în România. Cu excepționala clarviziune ce caracterizează întreaga gândire politică a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cea mai luminoasă personalitate care a ilustrat vrednă și paginile de înaltă demnitate și profund patriotism ale neamului nostru, a enunțat încă din anii de început ai glorioasei epoci de uriaș efort și măreie împliniri deschise de Congresul IX, căreia avem privilegiul și marea fericire de a-i fi contemporani, principiile fundamentale pe care a fost clădit impresionantul edificiu al științei din țara noastră.

Cu înțelepciune și nețărmurînt entuziasm revoluționar conducătorul partidului și statului nostru trăsă liniile directoare ale cercetării științifice, menite să asigure progresul necontenit al țării, ridicarea sa pe cele mai înalte culmi de bunăstare și civilizație socialistă.

În strălucitoarea, vibranta și mobilizatoare cuvîntare la Primul Congres al Științei și Învățămîntului, primul revoluționar al țării, conducătorul cetezător și clarvăzător al partidului și poporului nostru, atestînd în egală măsură calitatea de cugetător de uriașă cuprindere, capabil ca nimeni altul să înțeleagă și să folosească legitățile obiective ale naturii și societății, a adus noi contribuții de mare forță programatică la dezvoltarea politicii Partidului Comunist Român în domeniul cercetării științifice.

Una dintre concepțiile funda-

mentale definite în acest cadru sublinia că „Omenirea se află într-o asemenea etapă a dezvoltării în care știința reprezintă cea mai puternică forță a progresului economic și social. Pornind de la această realitate nu trebuie să uităm nici un moment că edificarea socialismului și comunismului nu se poate realiza decît prin folosirea celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, pe baza cunoașterii umane în general”.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu atribuie deci prin acest nou principiu fundamental al strategiei partidului nostru în domeniul științei, un rol decisiv utilizării celor mai noi și importante descoperiri științifice, aplicarea celor mai noi cuceriri ale cunoașterii umane, extinderea în toate domeniile vieții economico-sociale a tehnologiilor actualei revoluții științifice și tehnice, fiind considerate nu numai condiții esențiale pentru ridicarea și dezvoltarea întregului ansamblu economic al țării, pentru creșterea calității și competitivității produselor românești pe piața internațională, ci și pirghii de deosebită importanță pentru trecerea pe trepte superioare ale orînduirii sociale.

Este momentul să subliniem că deși, așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu la Marea adunare populară din județul Iași în 1985, cu prilejul deschiderii noului an de învățămînt, „și în trecut oamenii de știință au obținut realizări de seamă în domeniul cercetării și au ocupat asemenea locuri de frunte în știința mondială”, numai în zilele noastre este posibil să se atribuie cercetării științifice și tehnologice naționale, prin strategiile politicii partidului, un rol decisiv, sarcini și obiective majore tocmai datorită nivelului înalt de dezvoltare și maturizare a acesteia, drept rezultat al sprijinului generos și îndrumării de înaltă competență primite în cei 22 de ani de cînd poporul nostru și-a încredințat speranțele și năzuințele celui mai înțelept, demn și cetezător conducător al său, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Numai așa ne putem explica dublarea în cel mult 5 ani a forțelor și mijloacelor de cercetare, ajungîndu-se ca în momentul de față detașamentul cercetării științifice să numere peste 260 000 de specialiști, 210 institute de cercetare științifică și 100 de stațiuni și centre de cercetare și producție agricolă.

La înfăptuirea marilor obiective ce i-au fost încredințate acest puternic detașament al lucrătorilor pe dificilul tărîm al științei pornește sub conducerea de înaltă competență și autoritate a tovarășei Academician dr. ing. Elena Ceaușescu, prim vice-prim ministru al Guvernului, președinte al Consiliului Național al Științei și Învățămîntului, model de curaj, abnegație și

înaltă exigență în munca de cercetare științifică și inginerie tehnologică, constituind pentru toți un exemplu viu și mobilizator, o călăuză și un ideal demn de urmat cu neștrămutată încredere și pasiune înflăcărată.

Exprimăm pentru toate acestea cu profundă recunoștință și nețărmurînt respect omagiul nostru fierbinte mult stimatei tovarășe Elena Ceaușescu primos al celor mai alese mulțumiri pentru contribuția determinantă la progresul științei românești, la neîntrerupta perfecționare a sistemului cercetării și școlii românești.

Expresia directă a acestor realități o constituie faptul că în primul an al actualului cincinal au fost asimilate peste 2 200 noi tipuri de mașini, utilaje, instalații și aparate, circa 640 noi materiale și 350 sortimente de bunuri de consum. Totodată s-au aplicat în producție peste 1 100 tehnologii noi și modernizate, incorporînd sisteme avansate de mecanizare și automatizare. Urmare a angajării mai puternice a cercetării în satisfacerea cerințelor de produse noi și tehnice de vîrf ale economiei, producția industrială realizată cu aportul direct al unității de cercetare științifică și tehnologică a sporit, în anul ce s-a încheiat, la un volum de peste 21 miliarde lei.

Grăitoare sînt în acest sens și rezultatele bune prin care am încheiat primul semestru al anului 1987. Subliniem astfel realizarea într-un procentaj de 115% a indicatorului total de cercetare și producție; de 125% a indicatorului de cercetare; de 105% a indicatorului total de încasări, în condițiile în care acestea sînt cu peste 20% mai mari decît cei corespunzători a celeiași perioade de din 1986.

Rezultate bune au fost obținute și în realizarea planului fizic, fiind realizate în bune condiții și predate la termen solicitate de beneficiari 163 faze de contract, față de 150 planificate, omologînd în acest cadru 84 aparate și instalații, 44 tehnologii moderne și 25 materiale și componente noi, rezultate din cercetările de fizică atomică și nucleară.

Ne alăturăm astfel eforturilor și entuziasmului prin care întregul nostru popor întimpină Conferința Națională a Partidului cu neștrămutată convingere că numai muncind mai mult și mai bine vom contribui mai eficient, la înflorirea, progresul și gloria patriei noastre socialiste.

**Dr. MARIN IVAȘCU,
Vicepreședinte al
Comitetului de Stat pentru
Energia Nucleară,
Director general al Institutului
Central de Fizică**

Un fluviu nou într-o nouă geografie

An demarat în iarna anului trecut, în județul Vrancea, lucrările primei etape a Canalului Magistral Siret-Bărăgan. Este vorba, în fapt, de o nouă albă, lungă de aproximativ 190 de kilometri, pentru o bună parte din apa Siretului. Cu alte cuvinte, din lacul de acumulare al hidrocentralei Călimănești, dar și din alte acumulări în curs de execuție, cum ar fi Galbeni-Răcăciuni, Adjud, Dimbroca și Sărata, va fi derivat în canalul magistral un debit maxim de 200 metri cubi pe secundă, debit care, prin cădere gravitațională, va atinge, la întâlnirea cu Canalul Ialomița-Mostîștea, un debit de 50 metri cubi pe secundă. Debitul mai sus menționat va asigura irigația, în anii secetoși, a peste 500 000 hectare, iar în anii cu precipitații medii a circa 700 000 hectare. De asemenea, canalul va fi navigabil pentru barje de 500 tone și va asigura, totodată, alimentarea cu apă a localităților și platformelor industriale din zonă. Adânc de 6,5 metri, canalul va avea o lățime, la fund, de 26 de metri. Pentru întreținerea și exploatarea canalului, se vor amenaja la nivelul coronamentului două drumuri, unul de 6 metri lățime, iar pe celălalt mai un alt drum, de 4 metri lățime. În prima sa etapă, ale cărei lucrări spuneam că au demarat în iarna anului trecut, se va asigura, pe teritoriul județului Vrancea, irigația unei suprafețe totale de 108 000 hectare. În fine, dincolo de aceste prime date, un alt amănunt ar fi acela că vor fi traversate riurile Sușița, Putna, Milcov, Rimna, Rîmnicu Sărat, Buzău și Prahova, precum și alte 60 de văi secundare. În zonele de intersecție a Canalului cu riurile mai sus menționate se vor amenaja lacuri de acumulare care au rolul de asigurare a continuității navigației și de completare a debitului. O lucrare grandioasă, deci, menită să smulgă de sub capriciile timpului meteorologic o uriașă suprafață agricolă, plus toate celelalte avantaje ce decurg din amenajarea acestui veritabil riu plămădit de inteligența și miinile oamenilor.

Ceea ce am putut constata, prezenți la fata locului, adică pe cele patru șantiere ale tronșanelor ce alcătuiesc prima etapă a Canalului, la Sușița, Mărășești, Putna și Milcov, este faptul, aproape de la sine înțeles, că se muncește cu trageră de inimă, cu pricepere, cu responsabilitate, așa cum de altfel ne-au obișnuit mai toți șantierii țării, în mod special hidrotehniștii. În general, nucleele de bază ale celor patru mari brigăzi sunt constituite din oameni cu o mare experiență, acestora adăugându-li-se alți și alți tineri, în marea lor majoritate de prin părțile locului, adică moldoveni, ce vor să-și pună semnătura la temelgia acestui riu ce se naște, iată, sub ochii noștri.

Capriciile unui riu

Un izvor e totdeauna un miracol; mai ales acum când și pietrele strigă de sete.

Sușița, riu alintat, are capriciile lui: vine de prin munții Vrancei, de sus de Soveja, și până la Panciu îi poți admira valul repede în care, din loc în loc, săgetează pastrăvii. De la Panciu în jos, riuul bezmetic se ascunde; plonjează ca un scufundător în adânc, dispăre; lasă gura arsă de sete, omul în neliniște. Albia e ca ugerul sterp, o melafora a pustiei. Pietrele stau albe ca oasele, ca ouăle de struși, semănate în vaduri nu prea adânci. Și nu mai vezi urmă de apă decât morgane dansind unduitor la orizonturi.

Unde s-a ascuns Sușița stăpînită de patimi și blesteme? În adâncuri, să adape gurile astupate de țărîna la Mărășești. Apa a coborît prin straturi de argilă pînă la o sută cincizeci de metri și curge ca un riu subteran pînă la vărsarea în Siret.

— Asta, zice Doru Florescu, la debite mici; la viituri și mai mari e cit un sfer de Dunăre. Atunci inundă cîmpurile din împrejurimi, antrenează la vale mil și pietriș și pe porțiuni întinse albia se colmatează. La fel s-ar întîmpla și cu canalul dacă n-am fi adoptat soluția de subtraversare.

— Celelalte riuri se subtraversează?

— Toate riurile mari: Zăbrăuți, Sușița, Putna, Milcov, Rimna, Rîmnicu Sărat, Buzău, Prahova. Numai Ialomița se supratraversează cu un pod-canal. Este una din lucrările specifice ale canalului, cel mai lung din țară, aproape două sute de kilometri.

— Cîtă apă va aduce canalul Siret-Bărăgan în această planetă a secetei de acum?

— Suficientă să irige 516 000 hectare, din care 108 000 numai în județul Vrancea.

Vorbim de apă, pomenim numele altor riuri și în jur nu e picătură de apă. Fintina de aici perforează pămîntul pînă la 60 metri în adânc, dar n-are apă cit să bea o broască. E seacă. Oamenii beau apă adusă eu bidoanele, cu butoaiele de la Mărășești. Cine are bea chiar și apă minerală. Cînd nu ai apă visezi riuri mai bogate. Asta nu-i sperie pe muncitorii canalului, ei au venit aici pentru o idee măreață: să traverseze jumătate de țară cu un canal. Să aducă belșugul în cîmpurile în care, dacă ar mai fi fost

lăsate la voia ploilor, s-ar fi asezat pentru totdeauna pustiu. Au venit să salveze o natură care nu se mai putea salva. Brigada lui Doru Florescu are patru sute de oameni. Pe canal lucrează patru brigăzi. Primii care au descălecat aici, pe la jumătatea lui decembrie anul trecut, au fost soferul Constantin Vasiliu, buldozeristul Gică Lazăr, inginerul Emil Moraru și Antoneta Arbore, gestionară; începuseră să sosească materiale pe șantier. Prima lamă de buldozer a tras-o Gică Lazăr. Din momentul acela ideea de canal în Bărăgan a căpătat un sens. După ei a venit și Doru Florescu, șeful brigăzii Sușița. Atunci, în decembrie, viscoala în cîmpia Sușiței, și era un ger de minus 20 de grade Celsius. Urla viscolul și nu era apă. Lui Gică Lazăr, buldozeristul descălecător, i-au trebuit două ore să străbată două sute de metri, de la Tișița, pînă la buldozerul lui, în cîmp. Și mîncam, zice, marmeladă cu piine, și era înainte de Anul Nou. După ei au venit Daniel Iftode, inginerul șef al Antreprizei Iași, constructorul general al canalului, inginerul Ovidiu Stoescu, adjunctul șefului de brigadă, a venit apoi grosul șantierului, armatele de muncitori, mașinile mari și grele, cantinierii, constructorii de baraci conduși de maestrul Radu Sburlea, îngrijitorii de la vagoanele-dormitor, bucătarii, topograful.

Toți au venit să aducă apa în Bărăgan.

Costică Șonea e unul dintre cei mai buni excavatoriști, mi se spune. Argumentele: punctual, adică om de cuvînt; bine pregătit profesional, execută lucrări de calitate. De pe băncile școlii a aterizat în trustul de lucrări hidrotehnice speciale, s-a luptat deci cu apa. A înălțat baraje la Tirlung, Brașov. Igbiș, a regularizat Jijia și Prutul. Vorbește tot despre apă:

— Era, zice, 16 iunie '85. La Iași, au fost atunci niște ploți cum nu s-au mai văzut. Digul de la Tișănaș era în mare pericol. Viiturile depășiseră cota de asigurare de 1 la 100 de ani. De două săptămîni stăteam pe dig, toată brigada: strungari, sudori, instalatori, toți. Săpam cu draglina și încărcam saci cu pămînt pe care îi plantam pe dig. Lucrările erau în construcție și ruperea digului ar fi însemnat pagube imense. După două săptămîni de trudă vine proiectantul

la noi și ne zice: Mă, băieți, plecați; scoateți utilajele, digul va rupe. Ne-am privit și am tăcut un timp; am privit digul. Se contura frumos, dar era aproape sub apă. În spatele nostru apăsa digul, în dig împingeau 60 milioane mc de apă, iar la adăpostul digului erau patru sute: Cotul Morii, Victoria, Golăești, Cristești și zona industrială, Centrala termoelectrică Holboca. Erau copii, bătrîni, femei, era viața. Ne-am privit din nou unul pe altul. De fapt nu cred că ne priveam, fiindcă mai mult ne gîndeam privind-ne. Eu, care n-am fost prea slab la algebra, mi-am zis în gînd: Costică, iată o ecuație: dezleag-o! — Ai dezleag-o?

— Vă spuneam, chiar dacă nu m-ați fi întrebant: n-am fost de acord cu plecarea din dispozitiv. Am rămas să apărăm digul. Umblam cu excavatoarele, buldozerele, draglinele prin apa de un metru, scoțeam pămînt cărăm pămînt și întăream digul. Și... și uite cum se răstoarnă ala!

Indrept ochii într-acolo și, într-adevăr, de pe digul care apăra cîmpurile de viiturile posibile, periculoase ale Sușiței, oul unui cîmaron vine la vale. Parcă-i butoiul lui Sisif. Dar aici mitul lui Sisif se răstoarnă, căpătă un sens. Oamenii scot cimentul din oul urias, îl toarnă în operă și ritmul continuă cu aceeași bătăi pe minut. Numai fețele sînt înecate în sudoare și ne-ar trebui puțină apă, să le spălăm dar în jur e empie întinsă, morgane dansind unduitor în orizonturi, și eu îmi amintesc de tensiunea secetei din Cea spus tunetul, un poem pare închinat acestor constructorii de canale și baraje, scris cîndva de un mare poet — T.S. Eliot: Aici nu vezi urmă de apă, ci numai stînci / stînci și nici strop de apă, iar drumul nisipos, / drumul șerpuiind în sus, printre povirnișuri, / printre munții stîncoși și fără strop de apă, / dacă s-ar fi aflat apă ne-am fi oprit să bem, / printre stînci nu te poți opri și nu poți gîndi, / sudoarea e uscată, iar picioarele sînt îngropate în nisip...

Lucrarea mă cheamă... acasă prin zicerea sa proiectantul Gheorghe Brătianu, venit azi de la București, lucrarea este inclusă în Programul național pentru asigurarea unor producții agricole sigure și stabile, aprobat de conducerea superioară de partid și de stat.

Îi ascult și mă uit la oameni, la utilaje: forța lor este impresionantă. O țară, fără astfel de oameni și fără o astfel de industrie, nu și-ar fi putut permite, n-ar fi putut nici măcar visa la o astfel de lucrare. Nici eu n-am visat la un canal aici,

în Vrancea, mărturisese Costică Ursu, șofer pe o raba de 16 tone; am lucrat la Canalul Dunăre — Marea Neagră, în multe alte șantiere, dar canalul ăsta nu mi-ar fi trecut prin mînte. Uite, lucrez de la doi februarie aici și am eștigat și mai mult decît la Canalul Dunăre — Marea Neagră pe lună.

— Bun, zic.

— Bun, zice, dar am și tras, am făcut și 60 de curse pe zi, că eram doi la un încărcător; acum sîntem cinci. Facem 40—42 de curse maximum.

Omul e învăluit într-un val de sudoare. Și ne-ar trebui puțină apă, ori puțină ploaie să astîmpere pentru un timp pămîntul care fierbe în aer, praful, țipătul prigoriei, limba șarpelui fluturînd ca flacăra. Și, iată, se întîmplă frumoasă întîmplare: norii aceia, ce cu puțin în urmă păreau sterili, ugere sterpe, s-au supărat pe noi, s-au ambiționat și revarsă peste cazanele acestui

iad frumos valuri de apă și răcoare. Oamenii se retrag în cabine, în barăci, iar alții stau sub palele ploii, să stingă flăcările care i-au ars pînă acum. Mîinea ține jumătate de oră, suficient pentru a împăca așteptării, astîmpăra patimi.

Iar fiindcă acum este apă, iureșul începe din nou, pornesc, se ambalează motoarele, se pun în mișcare excavatoare, buldozere, autoscrepere, compactoare, dragline, încărcătoare, autobasculante, se mișcă malurile Sușiței. Și oamenii, fiindcă în majoritate sînt tineri, zimbesc, fac glume, unul aprinde farurile alunecă, patinează, unul face o manevră imposibilă, altul cîntă la volan, altul gîndește acasă, unde n-a fost de două săptămîni, de-o lună, și, hei, țîr țîr să fie de șantier! gesturile astea nu se inscriu în cartea de muncă, ci în memorie, acolo unde se păstrează aurul unei amintiri.

N. GRIGORE MĂRĂȘANU ■

Fiți fără grijă, totul va fi normal

Era cald, teribil de cald! Undeva, înspre munti, deasupra Mărășeștilor, se buluceau nori negri, ca de smoală. Aici, însă, lângă Focșani, la Cîmpineanca, de unde începe cel de-al patrulea tronșon al viitorului canal Siret — Bărăgan, la punctul Milcov, cum i se spune, cerul era senin ca lacrima, iar soarele ardea năpraznic. De-aproape o lună nu căzuse strop de ploaie. Batem la pas, mai întii, malurile canalului, din Cîmpineanca și pînă la sifonul de subtraversare a Milcovului, pe o distanță de aproximativ 700 de metri. Călcăm într-un praful ca o pudră, gros, cam de-o palmă. În jurul nostru, camioanele trec învăluite în nori mari de praful galben. Coborim în albia canalului, printre dragline, excavatoare și camioane. Însotitorul meu, inginerul Radu Mănea, adjunctul brigăzii Milcov, este și nu este emoționat de faptul că ne aflăm într-un loc peste care vor năvăli apele. „Acum, zice, sîntem la kilometrul 23 al Canalului. De-aici, de la Cîmpineanca, vom săpa pînă la kilometrul 37. Deocamdată, într-un ritm care n-a atins încă parametrii scontati, pentru că de-abia am început și mai avem destule probleme cu organiza-

rea, excavăm zilnic, în medie, 16 000 metri cubi. Este o cantitate uriașă de pămînt pe care-l folosim la diguri, iar excedentul îl fixăm în halde care, la rîndul lor, vor fi manevrate pentru recuperarea unor terenuri agricole aflate în suferință. Cea mai mare grijă o avem, desigur, pentru pămîntul vegetal obținut din decopertări. Urcăm din nou pe mal unde a început să adie un miros de ploaie. „Nu vă faceți iluzii, îmi zice inginerul Mănea, n-are să plouă. Atîta vreme cit Măgura nu se îmbracă în ceață, ploaia nu vine. Rămîne acolo, deasupra munților“. Ne îndreptăm ușor spre Comandament, adică spre o baracă. Intrăm într-un birou, dacă nu e prea pretențios spus, și bem un pahar cu apă rece, de la frigider. Aflu, de-abia acum, că șeful brigăzii Milcov, inginerul Mihai Bunea, e plecat la București, unde are un necaz cu soția sa, care e bolnavă. „Șeful, zice inginerul Mănea, e un om extraordinar, cu multă experiență, un adevărat model de șantierist“. Încerc să aflu cîteva lucruri despre acest inginer care-și laudă șeful. Radu Mănea este, de felul său, focșănean. A terminat facultatea de hidrotehnică din Iași în

Secerișul, viteză maximă!

În aceste zile pe ogoare urgența maximă o reprezintă încheierea recoltării grâului. În spiritul indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu trebuie făcute toate eforturile pentru grabnica finalizare a acestei lucrări, pentru folosirea cu randament optim a mijloacelor mecanice în vederea sporirii vitezei de seceriș, pentru concentrarea forțelor necesare la eliberarea de paie a terenurilor și pregătirea acestora pentru cea de-a doua cultură. Este necesar să se manifeste o răspundere deosebită pentru eliminarea pierderilor sub orice formă, să se ia măsuri pentru depozitarea și păstrarea în cele mai bune condiții a întregii recolte, pentru ca nici un bob al viitoarei pîini să nu se irosească.

O serie de județe din sudul țării au și raportat terminarea recoltării grâului, iar altele din zona a II-a și a III-a sînt pe cale să încheie și ele această mare acțiune din iulie. Iureșul muncii silește timpul să nu se mai măsoare în ore ci în suprafețe de ogor cărora culegîndu-li-se bogăția de spice sînt pregătite pentru viitoarea sămîntă. Uneori mina neobosită ce conduce secerătoarea lasă în urmă viteza condeului reporterului ce consemna clipa de foc a recoltei, așa cum se poate constata și cu reportajul de ultimă oră de mai jos. Județul Călărași a raportat deja încheierea recoltării grâului de pe toate suprafețele.

1972, a lucrat, la început, la îndiguirile de pe cele două maluri ale Siretului, în zona Vrancei. Acum cîțiva ani, la o intervenție, a stat opt ore în apă, pînă la briu, pe un timp nu prea cald. I s-a părut că ar fi răcit. A trecut toamna, a trecut și iarna și, în primăvara viitoare, cam prin mai, iar a intrat în apă, la o altă intervenție, pe o lapoviță și ploaie care biciuiau ca focul. „Asta, zice, a pus capacul. Pneumonie. Spital. M-a salvat fratele meu, medic, care a venit tocmai din Oradea ca să vadă ce e cu mine. Acum e bine. Dar tot cu apa am rămas. Apa e prietenul și dușmanul meu. Am lucrat mult timp la OGA, iar cînd a apărut proiectul acestui canal, menit să irige o zonă foarte săracă în ploi, am venit, cu toții, cu tragere de inimă și cu gînduri foarte mari. L-am luat cu mine și pe maestrul Dumitru Salaoru, tot de la OGA, de unde au mai venit încă mulți alții, inclusiv colegul meu Daniel Nanu, celălalt adjunct al brigăzii. Lucrările au început în iarna anului

trecut, dar au demarat în toată complexitatea lor abia pe la mijlocul primăverii acestui an. La ora actuală sîntem în plin efort. Canalul a început să prindă contur, inclusiv nucleul brigăzii. Avem un topometru foarte bun, Nestor Baciu, dar și un om foarte priceput în lucrările de organizare ale unui șantier, Grigore Dimofte, cu care am mai lucrat la îndiguirea Siretului. Între soferi i-aș aminti în primul rînd pe Vasile Parvana și Aristide Băieșu, sau pe dragăniștii Ion Popa și Costică Ionascu. Alți oameni de nădejde, maestrul Puiu Toader, Ion Bosnea, Costică Serban, sau șefii de echipă Ludovic Aurăsoie, Gheorghe Poloboc, Nicolae Dogaru, Gheorghe Petru și Radu Zaharia. Dacă totul va fi bine, să știți că lor li se datorează. Dacă nu, tot ei sînt trasi la răspundere, pentru că, firește, asta e viața. Dar, fiți fără grijă, totul va fi normal“.

VICTOR NIȚĂ ■

Alt fel de anonim

Dorm, se spală, mîncîncă, se căsătoresc, fac uneori copii și îi educă pe marginea locului de muncă. Nu mai contează orele de program. Fiecare lucrează cît poate. Familii au mincare caldă tot timpul. Nefamilii se adună în grupuri și gîtesc cu schimbul. Discută mult între ei înainte de a se fixa meniul de a doua zi. Uneori, două-trei ceasuri. Discuția are de obicei loc în timpul cinei și continuă pînă spre somn. Nu se termină pînă nu se stabilește cită sare se pune, cit piper etc. Grupurile se constituie în jurul unui meșter. Cînd somnul e pe-aproape, meșterul pune capăt discursurilor paralele, de la un punct, și îi trimite blind pe toți la culcare. Care știe să cînte, cîntă. Nimeni nu-l oprește. În timp ce dorm, poate veni oricînd șeful șantierului să trezească pe oricare dintre ei și, dacă e nevoie, să-l întoarcă la treabă. Nimeni nu se supără. Treaba e treabă! Cei care au familiile în altă parte ajung acasă o dată, cel mult de două ori pe lună, în ziua de leafă. Au la dispoziție ziua de duminică. Lasă banii soției, sărută copiii și, cînd vine seara, pleacă. Nimeni nu îi obligă să stea pe șantier. Jumătate dintre ei au categorii înalte în meserie. De ce vin totuși? Cei mai mulți pentru că „nu știu să facă altceva“. Repet: e nevoie de meseriile lor oriunde. Răspunsul vrea să zică: nu știu să trăiască altcumva. E greu de învățat să trăiască altfel? E prea tîrziu să învețe asta? Să nu-și dea bătaie de cap, sînt gata să încuviințeze multe care s-ar spune despre ei. De fapt, tuturor le place să lucreze la limita forțelor fizice și morale. Nicăieri în afară de șantier nu ar avea această posibilitate. Altundeva, un asemenea mod de viață l-ar scoate pe individ imediat din anonim. Aici, la Putna, lucrează la canalul Siret-Bărgan, ca și pe șantierele de unde au venit, grupuri-grupuri, pot trăi grupați cei cărora le place anonimul, dar nu pot trăi ca niște anonimi.

Fiecare loc de muncă e la fel de greu. Au de executat mai bine de 12 km de canal. Lucrarea trebuie terminată în '90. Adică atunci va curge apă pe primii 51 km, de la Pădureni (km. 0), unde e priza de apă, și pînă la Oreavu. Panta longitudinală, în zona lor, este de 5.26 m pe km. În zona rîurilor mari, canalul va subtraversa printr-o galerie alcătuită din patru compartimente, cu o secțiune de 25 m² fiecare (de 100 m² va fi secțiunea totală a galeriei); viteza apei va fi de 2 m/s, vor curge deci 200 m³/s. Sînt probleme la sifon: infiltrații foarte mari de apă, condiții deosebit de grele de excavat și de transport. Se execută șanturi deschise pentru colectarea apei rezultate din infiltrații pe tot perimetrul sifonului. Oamenii speră că se vor descurca astfel.

Spre deosebire de alte lucrări, obiectivul unui șantier e cunoscut pînă în cele mai mici detalii de toți. Nu numai că altfel nu poți trăi într-un asemenea mediu, dar cei mai mulți vin să lucreze atrași de construcție. Dificultatea ei îi atrage. Și

în viața de zi cu zi îi atrag dificultățile. Duminica e zi normală de lucru, cînd nu e duminică leafă. Virstele oamenilor nu se cunosc. Cînd se află mai bine unul pe altul, se despart. Șantierii se împart în două „virste“: **bun de muncă și mai greu de treabă.** O sută de oameni din Brigada de la Putna (lăcătuși, sudori, buldozeriști, excavatoriști, fierari betoniști, dulgheri) sînt pînă în 25 de ani. Fiecare a plecat cu „vechea calfă“. Mihai Iacob și Romică Marcu, dragăniști, au venit de la Focșani cu maestrul Neculai Rusu. De ce? „Așa e bine“. Care vine singur e așezat liagă un meseriaș priceput.

Partea cea mai grea e începutul atacării baracamantului, atacarea primului punct de lucru. Acum, au trei puncte de lucru: sifonul de la trecerea canalului pe sub riul Putna, atacarea canalului propriu-zis, la km 18-19, și regularizarea albiei, după ce riul a fost deviat (s-a făcut pe malul sting. încep lucrările pe malul drept). După terminarea stațiilor de betoane, vor începe betonarea sifonului și betonarea canalului. Se lucrează la fasonarea fierului pentru sifon și se fac demersurile pentru eliberarea terenurilor, să se poată deschide un front de lucru în aval. Se lucrează la terminarea baracamentelor, la alimentarea cu energie electrică și apă a bazelor de producție, la completarea tuturor dotărilor, se amenajează platforma de la gară, unde vor fi recepționate mărfurile care le sînt necesare. Neavînd stație de betoane, sînt legați de producția județului, care e limitată și, în loc să toarne 200 m³ de beton pe zi, toarnă 20 m³.

Înainte de a pleca, am stat în voie de vorbă cu Vasile Manovschi, un fierar betonist în vîrstă de 33 de ani, care e de la 16 ani pe șantier. A lucrat la Porțile de Fier I și II, la Mintia, Crivina, Dragomirna și, cînd a ajuns acasă, la Suceava, unde s-a căsătorit și a făcut două fetițe, a stat ce a stat și a schimbat șantierul. Are categoria a 5-a. Avea de lucru în Suceava, la blocuri, dar nu-i plăcea. Ii e dor de acasă, dar nu poate lucra decît așa. A văzut demult, în Focșani, o femeie cu o fetiță pe stradă și i s-a părut deodată că e fetița lui. Pe șantier, ia concediul iarna. Nu și-a dus niciodată soția la mare. În dimineața în care pleacă de acasă, soția îi spune în ciudă, pe cînd el se plimbă: „Ți-ai dat părul peste cap, mai ai să dai ochii!“ Ride și pleacă.

Cred că e o putere să înveți o singură meserie. Mă urmărește vorba lui: „Mi-a plăcut să-mi fac meseria, că numai p-asta am învățat-o. Alții n-o bagă în seamă, că tot ce rezultă din meserie se astupă. Dacă se face o lucrare, vin unii și o fotografiază. Se împart fotografiile, toți se minunează, dar nimeni nu vrea să-și amintească sau să afle că e acolo și fier-beton“. Asta se întîmplă de fapt în toate meseriile de pe șantier. Odată terminat, obiectivul șantierului îi alungă, dar construcția e pentru todeauna a lor.

AURELIAN TITU DUMITRESCU ■

Directorul I.A.S. Pietroiu, Ștefan Poenaru, s-a născut la Sălași dar nu despre amintirea plaiurilor natale e tentat să vorbească acum, la ceas de campanie, ci despre pămîntul dintre ape, adică despre balta Călărașilor, locul unde a poposit în urmă cu 15 ani. Într-o vreme a lucrat la I.A.S. Grădiștea, apoi trei ani a fost inginer șef aici, la I.A.S. Pietroiu, unde a ucenicit, cu bucurie și trageră de inimă, pe lângă un om ce a devenit cu timpul o legendă, o legendă a pămîntului dintre ape, care se cheamă azi Dumitru Dumitru Amintirile și balta l-au ținut, mărturiseste, pe loc. Pe loc e un fel de-a spune pentru că I.A.S. Pietroiu se întinde pe mai bine de 3220 de hectare. Cîmp cîț vezi cu ochii. N-a încercat să-l cuprindă cu privirea, pentru că ar fi fost zadarnic, ci l-a străbătut și îl străbate și azi, ca în prima zi, cu pasul, iar cînd e grăbit, ca acum, cu un ARO.

La I.A.S. Pietroiu, unde am poposit în aceste zile, miriștea rămasă în urma lanțurilor de orz dispăruse. Orzul a fost pus la adăpost. S-a lucrat zi și noapte, fără răgaz. Șefii de fermă Elena Soare și Alexandru Stoica, ca și ceilalți specialiști din I.A.S., s-au aflat într-o permanentă stare de veghe, făcînd nopți albe în preajma combinelor și mașinilor, care din zori și pînă la ore tirzii din noapte au alergat și așteargă pe drumurile bălții cu viteza a patra, făcînd cite 3 și 4 curse pe zi. Secerișul orzului de pe cele 850 de hectare s-a făcut în această vară mai repede ca în alți ani. Vorbînd de cele 8530 kg la hectar, o producție bună, inginerul Poenaru nu-i uită pe șefii de fermă Elena Soare și Alexandru Stoica care au scos peste 9000 de kg la hectar. Elena Soare e șefa fermei 5, iar soțul ei, inginerul Petre Soare, ține în mîini, și ține bine, cirna fermei 1. La ora bilanțului care s-a încheiat în urmă cu citeva zile, ferma 5 a ieșit în frunte, iar Elena Soare a trecut primul examen al acestei veri, cum e numit secerișul orzului, cu fruntea sus. Acum e în toi secerișul grâului. 49 de combine intră în fiecare dimineață în lanuri, iar șefii fermelor au rămas pe poziții pentru alte 8 zile, — timp în care s-au anga-

țat să încheie secerișul. Febra campaniei i-a cuprins pe toți, grîul fiind o nouă piatră de încercare peste care nu poți trece dacă nu ai nervii tari și experiența. Ion Ivan, șeful fermei nr. 6, este de 30 de ani în baltă. Se mută cu masa și casa aici în fiecare an pe 1 ianuarie și nu pleacă pînă în 30 decembrie, cînd împreună cu soția, care lucrează ca tehnician la irigații, așteaptă bacul care îi trece peste Borcea, de pe malul bălții în sat. Anul trecut cînd au ajuns la Pietroiu, în incinta I.A.S. se sărbătorea Anul Nou.

Balta e pentru mulți o școală, fie ei ingineri, fie mecanizatori. O școală unde fiecare repetiție e un examen despre care, ca să ne oprim la un exemplu, familia

Porumbul vine grăbit din urmă

Lilică, spune că practica e totul. Asta vînd să însemne că, în cele mai multe dintre cazuri, contează cum te descurci la fața locului. Fapt laudabil, oamenii se descurcă mai mereu, ceea ce ne face să credem că toți și-au însușit lecția cîmpului, care la I.A.S. Pietroiu, în baltă, e o lecție dură. N-o poți cunoaște dacă n-o practici zi de zi. Alexandru Nițulescu e inginer. El știe pe de rost lecția chimizării. Apără grîul I.A.S. de dăunători. A venit printre primii în baltă, unde de 15 ani merge pe aceleași drumuri fără să se plictisească și fără să spună că a obosit. Acasă, în sat, îl așteaptă 4 copii, pe care în această campanie nu i-a văzut decît dormind. El n-a prea dormit. S-a frămîntat. Somnul lui e și în aceste zile o continuare frămîntare. N-o spune. Îl trădează cearcănele care s-au adunat în jurul ochilor. Privirea lui e, glumește directorul, mai înnoată chiar decît cerul pe care se

preumblă nori amenințători de ploaie. Un mecanic bătrîn îmi spune să privesc porumbul. Parcă se bucură, zice el. Combinatele care au coborît în capătul tarlalei să soarbă un pahar cu apă minerală se uită la cel bătrîn de parcă ar vrea să-l certe și să-i spună: Cum să plouă? Ce vrei, să aștepte grîul? Dobrescu Ivanciu, Radu Viziru, Ion Lăcătuș, Nicolae Manea și Constantin Dima se urcă în șaua combinelor și pleacă.

Șoferii își frecă mîinile și se bucură că nu așteaptă la încărcat. Cîțiva oameni, cu mături și găleți, adună boabele risipite. E prezent în cîmp și Constantin Nedelcu, primarul comunei Borcea.

La ferma nr. 9 au fost aduse combinele de la orezării. Grîul nu trebuie să aștepte, nu poate să aștepte. În fiecare zi iau drumul bazelor de recepție 400 de tone. Dumitru Stamate, secretarul organizației de partid de la sectorul A.D.T., și Cornel Mitrea, șoferi, Costel Bicu, Gheorghe Ene și Constantin Dumbrăvă, rutieriști, n-au timp de vorbă, roata trebuie să se învîrtească. Se grăbesc să prindă bacul. Combinatele se adună în jurul mașinilor. Combinerii se grăbesc. Nu vor să piardă prima ce li se acordă celor care își depășesc norma și execută lucrări de calitate. Presele și MAC-urile sînt pe urmele combinelor. Cîțiva copii au venit în preajma lanurilor și privesc grîul.

La bac marinarii Dobrescu Filip, Ion Apostol, Gheorghe Chicu și Stoica Spirea întrebă cit e ceasul. Nu le răspunde nimeni. Au venit la ora cinei dimineața și la cinei și ceva au făcut prima cursă. Cu o noapte în urmă au acostat lingă malul dinspre sat după ora 23.00.

Acum e trecut de 9, e noapte dar directorul I.A.S. Pietroiu nu se grăbește. E clar, mi-am zis, titlul de Ero al Noii Revoluții Agrare pe care I.A.S. Pietroiu l-a primit în anul 1986 a stîrnit aici mari ambiții.

„Ambiții lor de acum e să încheie secerișul în 8 zile. Și pentru asta nimeni nu stă cu ochii pe ceas. Porumbul vine grăbit din urmă...“

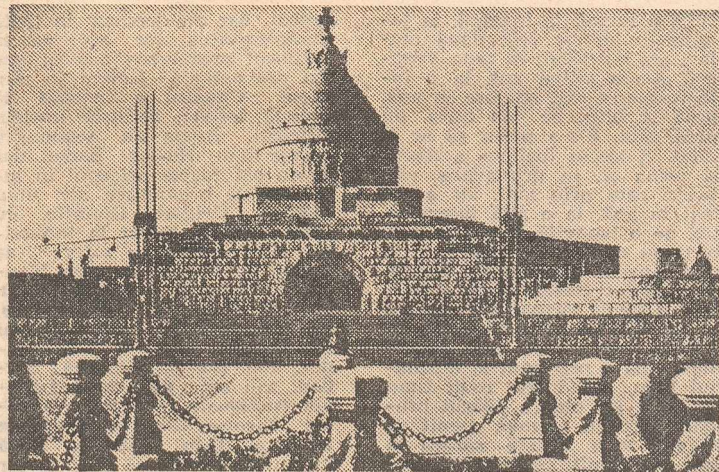
IULIAN TALIANU ■

Embleme ale eroismului românesc

Mărăști • Mărășești • Oituz

3. „NICI PE AICI NU SE TRECE!”

Bătut la Mărăști, inamicul nu renunță la planurile sale aventuriste și se grăbește să declanșeze o vastă operație ofensivă la porțile de sud ale Moldovei. Coordonându-și acțiunea în plan strategic cu forțele austro-ungare, care reușiseră să rupă apărarea rusă din Bucovina, îndreptându-se spre sud, comandamentul german a decis să dea lovitură principală pe direcția Focșani — Mărășești — Adjud. Se contura astfel o mare manevră dublu învâluitoare menită să prindă ca într-un clește forțele române și ruse de pe frontul din Moldova, pentru a elimina definitiv țara noastră din război și a facilita invadarea teritoriilor din sudul Rusiei, bogate în resurse alimentare.

La 24 iulie/6 august 1917, grupul de armate inamic de sub comanda feldmaresalului August von Mackensen, supranumit în epocă „spărgătorul de fronturi”, pentru succesele repurtate pînă atunci, a pornit ofensiva ce se dorea „hotărîtoare” împotriva pozițiilor aparate de forțele armatei 1 române și 4 rusă.

Intrată în istorie sub denumirea de „Bătălia de la Mărășești”, marea confruntare dintre Carpații de Curbură și Siretul inferior a reprezentat cea mai amplă și mai violentă încheștare de forțe din campania anului 1917, operația care a dat deplina măsură a vitejiei și dirzeniei de granit a ostașilor români.

Pentru cauza sfîntă a apărării patriei, sfidînd focul ucigător al tunurilor și mitralierelor germane, eroicii luptători ai armatei 1 române au ridicat cu piepturile lor un zid de netrecut în fața cetroptitorilor.

Fapte intrate în legendă. Contraatacul „fantomelor albe”

Era ziua a doua a bătăliei. Surprins de rezistența neobișnuit de tenace a românilor, inamicul introduce trupe din rezervă și reia cu înverșunare sporită atacul. Pe cîmpul de luptă este o căldură înăbușitoare. În miez de vară, razele soarelui dogorăsc pe luptătorii Regimentului 32 infanterie „Mircea”. Siroaie de sudoare brăzdează fețele lor înnegrite iar gazele lacrimogene orbesc vederea și înecă respirația. Răsfoim filele îngălbenite ale „Jurnalului de operații” al viteazului regiment și citim cu emoție rîndurile consemnate cu șapte decenii în urmă. În scurtele clipe de răgaz dintre două atacuri ori într-o „pauză de foc”: „Comandantul întreabă linia întâia dacă mai are cartușe: sînt pe terminate fu răspunsul de pretutindeni și mai presus și demn de admirat fu răspunsul sublocotenentului Nicolau Emil: «terminăm cartușele, luptăm cu grenadele, terminăm grenadele, luptăm cu baioneta, dar din loc nu ne va dînti dușmanul, las' pe noi»; și nu s-a dezis deloc”.

Momentul de culme al luptei din acea zi avea să fie descris astfel de unul din participanți: „.../ deodată căștile nemțești apar deasupra tranșeelor noastre. Ochii alor noștri sculpeau parcă leșii din orbite. Era al zecelea atac vrăjmas. Deodată se auzi un freamăt prelung. Și ca la o comandă, ostașii își lepădară bainele și toată armătura și scoțînd un „ura”... prelung se repeziră la atac numai în cămăși. peste 1 000 de oameni se avîntau la atac cu pieptul gol, sfidînd gloanțele ce începură să șuieră. /.../ Nemții încremeniră de groază. În fața atacului fantomelor albe, oamenii aceia înarmați pînă în dinți o luară la sănătoasa, fugiră de mincâu pămîntul. Ostașii noștri, avînd ca pavăză pe piept doar cămașa de în sa de cîneapă românească, continuau atacul. Mergeau numai înainte, cu capetele goale, cu cămășile desfăcute, umflăte de o pală ușoară de vînt. Cu mîinile încheștate pe arme înaintau fără să le pese de moarte”.

Consemnări fugare

În toate sectoarele în care atacă, inamicul se izbește ca de o stîncă de apărarea românilor. Comandamentul german este nevoit să aducă mereu forțe proaspete și să schimbe de mai multe ori direcția principală de ofensivă încercînd să rupă dispozitivul defensiv român.

Deși cu efectivele reduse, în urma luptelor din zilele anterioare, Regimentul 9 vînătorii este trimis să bareze drumul inamicului spre gara și satul Mărășești.

Atacă frontal și pe flancuri de puternice forțe adverse, unitatea se afla la 29 iulie/11 august într-o situație critică. Se părea că va urma o retragere pe o nouă poziție. Atunci a răsunat scurt și hotărît ordinul colonelului Gheorghe Rasoviceanu, comandantul regimentului: „Al 9-lea aici moare!”. Pînă în seara zilei, inamicul a fost respins din fața Mărășestilor.

La 30 iulie/12 august 1917, la comanda Armatei 1 române este numit generalul Eremia Grigorescu, eroul de la Oituz din toamna anului 1916. Preluînd comanda el adresează subordonatilor, printr-un ordin de zi, cuvinte de îmbărbătare pătrunse de un fierbinte fior patriotic: „Ostași ai Armatei 1! /.../ Nu uitați că inamicul e obosit; căci ați știut prin vitejia voastră să oprîți fiara flămîndă, făcînd-o să simtă adînc că «nu se poate trîce» peste pămîntul sfînt al țării noastre. Nu uitați că trebuie să vă înarmați cu vitejeasca răbdare spre a birui, așa cum au fost armați strămoșii noștri, care ne-au lăsat pămîntul scump ce trebuie să-l apărăm cu orice preț”.

În sectorul Diviziei 10 infanterie, de sub comanda generalului H. Cihoski, pentru a opri înaintarea unor puternice forțe inamice a fost necesară executarea unui contraatac pe direcția cotei 334 de pe valea Zăbrăuțului. Misiunea i-a revenit Regimentului 10 vînătorii iar relatarea eroiciei fapte de arme a fost consemnată în paginile „Registrului istoric” al unității: „Ciocnirea la baionetă a fost grozavă, împunsături, lovituri cu patul puștii, cu cuțitul, mușcături cu dinții, ceva nemaipomenit încă pînă la această luptă. Este de nedescris momentul acestei izbiri. /.../ Tot regimentul a intrat în linia întâi, de la colonel pînă la cel din urmă soldat cu o singură dorință, de a învinge sau a muri”.

Un comunicat al Marelui Cartier General român: „După 11 zile de lupte violente, progresul realizat de inamic este cu totul însemnat față de sacrificiile făcute și de pierderile extraordinare de mari ce a suferit. Toți prizonierii declară că sînt companii inamice care au rămas cu numai 20—30 de oameni și regimente cu 200—400 de soldați și că nu au mai înfilnit o asemenea rezistență îndrîjnită de la luptele de pe Somme și Verdun”.

Ultimul cartuș al mitralierei căpitanului Ignat

În ziua de 6/19 august, desfășurarea bătăliei de la Mărășești a atins apogeul. După o formidabilă pregătire de artilerie din care nu au lipsit nici proiectilele în-cărcate cu gaze asfixiante, declanșată încă din zorii zilei, feldmaresalul Mackensen a aruncat în luptă „valurile de atac” ale Corpului 1 rezervă german. Ostașii diviziilor române 9, 10 și 13 s-au angajat într-o încheștare pe viață și pe moarte, conștienți că sosise clipa hotărîtoare de care depindea soarta bătăliei și chiar a țării lor.

În centrul dispozitivului defensiv al Regimentului 51/52 infanterie se afla cota 100, formă de teren de importanță tactică deosebită. Cucerirea ei ar fi permis inamicului să pătrundă nestingherit pe valea Siretului și să „întorcă” pozițiile române, manevrînd în flancul și spatele acestora. Căpitanul Grigore Ignat, comandantul Companiei 1 mitraliere, a primit ordinul să țină pe loc înaintarea dușmanului „cu orice preț”. Neînfricat ofițer român, împreună cu ostașii de sub comanda sa, au înțeles care era singurul preț cu care inamicul putea fi oprit, și nu li s-a părut prea mare.

Rînd pe rînd au căzut la datorie servanții mitralierelor, secerînd puhoiul atacatorilor; au trecut la „piese” gradată, apoi ofițerii. Tevile se înroșiseră, muniția era pe terminate dar inamicul nu renunța la ideea cuceririi însinguratei cote, în jurul căreia zăceau mormane de morți și răniți. Cînd ultima bandă de cartușe și-a încheiat „cîntecul de foc” zeci de baionete s-au năpustit spre pieptul comandantului de companie.

Nu peste mult timp, generalul Ion Popescu, în calitate de comandant al Diviziei 13 infanterie, avea să expedieze rîndurile de mai jos, care însoțeau Ordinul „Mihai Viteazul” — acordat post-mortem celui mai viteaz dintre luptătorii săi: „Scumpă soție a căpitanului Ignat, dacă pînă acum nu cunoașteți rostul decorării acestui brav ostaș, îmî iau cu penibila, dar înălțătoarea sarcină să v-o arăt. În ziua de 6 august, am fost atacați de

aproape trei divizii germane /.../ Furia atacului nu se poate descrie, căci era ziua falimentului armatelor Kaizerului pe frontul român /.../. Pe la orele 10.30 pozițiile noastre erau coplesite, cînd, cu drept cuvînt, i s-a arătat dușmanului ce este românul. Ca fulgerul, tot ce era român pe cîmpul de bătălie s-a ridicat și năpustit împotriva cetroptitorilor nesățioși și i-a culcat la pămînt, iar ce a mai rămas pe picioare și-a strîns toate puterile pentru a fugi rușinos. După bătălie, începînd să ne numărăm și căuțînd pe cei ce lipseau, am dat peste iubitul nostru camarad, viteazul între viteji. Poziția în care a fost găsit eroul arată neîndoieinic înima ce acest ofițer a pus pentru apărarea patriei: era mort, dar cu mina dreaptă încheștată pe mitraliera cu care trăsese”. Jertfa lui — se menționa în încheierea scrisorii — „îi dă dreptul căpitanului Ignat a fi scris în istoria neamului, alături de marii eroi”.

Intr-adevăr, sacrificiul suprem făcut de compania de mitraliere la cota 100 nu fusese zadarnic. În răstimpul în care inamicul fusese ținut pe loc, rezervele diviziei s-au apropiat în pas alergător de zona cea mai fierbinte a cîmpului de luptă; s-au pregătit în mare grabă și au declanșat, la rîndul lor, răsunătorul contraatac de la pădurea Răzoare care a înrîurit în chip decisiv soarta întregii bătălii.

„Mărășeștii fu mormintul iluziilor germane”

În pofida marilor pierderi pricinuite de apărătorii români, forțele germane, introducînd în luptă ultimele rezerve, continuă ofensiva și reușesc să cucerească o parte din pădurea Răzoare, situată la nord-vest de Mărășești, realizînd o pătrundere de circa 2 km în dispozitivul Diviziei 13 infanterie. Se crease un moment greu pentru apărarea noastră. Dușmanul se socotea victorios, cînd, deodată desfășurarea bătăliei luă o întorsătură neașteptată de el. Comandantul diviziei române ordonă executarea unui impetuos contraatac, pe două direcții convergente, cu batalioanele păstrate pînă atunci în rezervă. Folosînd cu dibăcie culturile înalte de porumb, prin care se deplasează nevăzut de inamic de la colțul sud-est al pădurii spre vilele Negroponte, batalionul căpitanului Nicolae Miculescu lovește prin surprindere flancul drept și spatele grupării germane pătrunse „în pungă”. O oră mai tîrziu contraatacă și batalionul căpitanului Mircea Tomescu, dinspre Răteșul lui Hareț spre Răzoare, izbind flancul stîng și spatele inamicului. „Rezultatele — scria generalul I. Popescu în raportul înaintat a doua zi esalonului superior — n-a întîrziat a se vedea; vrăjmasul care ajunsese aproape de linia rezervelor de brigadă, contraatacat cu violență nemaipomenită, este respins atît de puternic, încît nici în linile solide, foste ale noastre, nu s-a mai putut oprî, linii care de altfel au fost necentenit bătute de artileria noastră”.

Către orele 16, mult trimbițata ofensivă „hotărîtoare” a feldmaresalului Mackensen avea să fie definitiv zdrobită. „Spărgătorul de fronturi” nu-și putuse deschide drumul spre Iași. Ostașul român îi ridicase în cale un zid urias pe care scrisese cu litere de foc și de sînge: „Halt! Nici pe aici nu se trece, domnule mareșal!”

Două zile mai tîrziu, la 8/21 august 1917, de la comandamentul Armatei 1 române pleca spre diviziile și regimentele din subordine Ordinul de zi nr. 90 semnat de generalul Eremia Grigorescu: „Ostași! De la 24 iulie pînă la 7 august ați dat cele mai grele și mai mari lupte. La Panciu, Mărășești și Cosmești s-a dezlănțuit cea mai măreață și groznică bătălie ce a purtat vreodată țara românească. În lupte crîncene și vijelioase, inamicul întreit în număr, în pofa lui nesățioasă de a cuceri și restul din bogatul trup al scumpei noastre Români, năpustindu-se furios, s-a izbit 12 zile și 12 nopți de vitejia voastră ca de o stîncă neclintită. La Sușița și Siret ați năruit eforturile groznicoe ale sălbătucului dușman, dovedînd lumii odată mai mult, că „nici pe aici nu se trece”. Aici cunoscu generalul german Mackensen ce este înfrîngerea. Mărășeștii fu mormintul iluziilor germane /.../.

Ziua de 6 august a fost scrisă de voi cu litere de aur în cartea vitejiei neamului nostru afirmînd în lumea întregă dreptu-

rile lui nebiruite. Să trăiți ostașii mei viteji, mindria și scutul fără seamăn al patriei...!”

Alte nume intră în legendă: Oituz, Coșna și Cireșoia...

În dimineața de 26 iulie/8 august 1917, la două zile după declanșarea bătăliei de la Mărășești, inamicul a trecut la ofensivă și în zona Oituzului. Trupele austro-ungare au atacat cu violență pozițiile aparate de Armata 2 română, cu intenția de a pătrunde prin valea Slănicului și a Troțușului spre Onești, apoi spre Adjud, unde spera să facă joncțiunea cu Armata 9 germană. Trupele române, inferioare ca număr și înzestrare, s-au apărat cu atîta înverșunare încît după două zile de lupte diviziile inamice reușiseră să pătrundă doar 3—5 km în dispozitivul nostru. Abia la 29 iulie/11 august, aruncînd în luptă însemnate forțe, inamicul a reușit să cucerească virful Cireșoia, unul din stîlpii apărării noastre, precum și dealurile Coșna și Ștîbor. Pentru recucerirea acestor puncte „tari” din teren, forțele române au angajat un șir de lupte deosebit de îndrîjnite care au durat pînă la 7/31 august cînd ofensiva inamică a fost definitiv oprită.

Ostașii Armatei 2 române, de sub comanda generalului Al. Averescu, care purtaseră strălucita biruință de la Mărăști, s-au dovedit la fel de dirji și în apărare. Contraatacurile lor erau irezistibile, mai ales cînd ajungeau la lupta „la baionetă”. Astfel pentru dealul Coșna, într-o confruntare de numai cîntre ore, pozițiile au trecut de cîteva ori dintr-o mînă în alta. Într-unul din aprigele contraatacuri a căzut eroinc caporalul Constantin Musat care, deși avea un braț amputat după luptele din toamna anului 1916, ceruse să fie trimis din nou pe front. Moartea l-a surprins în primele rînduri ale brigăzii de grăniceri în timp ce arunca grenade cu mina care îi rămăsese teafără.

Ca și la Mărășești, în bătălia de la Oituz planurile operative-strategice ale inamicului se prăbușiseră total. Comunațiile din valea Troțușului, ca și întreaga regiune cu resursele ei de petrol și cărbune, atît de mult rîvnite de cetroptori, rămăseseră în mîinile românilor.

„Soldatul român a știut să fie magnific”

Ecolul marilor biruințe românești din vara anului 1917, îndeosebi zdrobirea ofensivei germane de la Mărășești, a avut puternice reverberații dincolo de hotarele țării. „Românii sînt bravi și se luptă ca leii — scria publicistul rus B. Untkovski în gazeta Iujnii Krai. Azi, cînd germanii amenință să ocupe treimea de teritoriu ce a mai rămas românilor, ei mor în mod fanatic, dar nu se predau. Se luptă pentru orice bucățică din pămîntul lor așa de sălbatic, cum se lupta lupoaica atunci cînd i se răpește ultimul pui”. La rîndul său, marele cotidian nord-american „New York Times” aprecia: „România a înscris o pagină glorioasă în istoria mondială prin exemplul său de curaj și loialitate fără precedent”. Atît de evident a fost succesul armatei noastre la porțile Moldovei încît și adversarul s-a văzut nevoit să-l recunoască. O publicație germană nota în acest sens: „Comandamentul român putea să privească cu mulțumire la cele din urmă succese ale trupelor sale. Printr-o rezistență îndrîjnită, împotriva unei ofensive bine pregătite și prin numeroase contraatacuri energice duse „pînă la lupta corp la corp /.../ diviziile române au știut să apere patria lor de o completă cucerire. Luptele de la Focșani și Ocna, sau bătălia de la Mărășești cum îi zic românii, au devenit mindria armatei române în războiul mondial”. „Onoarea victoriei — avea să scrie mai tîrziu cu vădită admirație colonelul francez Bujac — cea mai strălucitoare, cea mai glorioasă de la intrarea țării în conflictul mondial, revine în cea mai mare măsură Armatei 1. Soldatul român a știut să fie magnific”.

(va urma)

Dr. VASILE ALEXANDRESCU ■ GRIGORE ALEXANDRESCU ■

Epoca Nicolae Ceaușescu: social

La 19 iulie 1965, de la înalta tribună a celui de al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu definea și anticipa prin aceste memorabile cuvinte un nou mod de a gândi și acționa în viața social-politică a țării, deschizând căi sigure și multiple pentru înfăptuirea unei democrații plene, bazate pe dialog și dezbateri la toate nivelele, prin instituirea unei legături nemijlocite, permanente între partid și popor. „O cerință principală pentru adâncirea permanentă a cunoașterii științifice, pentru dezvoltarea gândirii teoretice din țara noastră — postula în 1965 secretarul general al partidului nostru — este desfășurarea unor largi dezbateri, schimburi și confruntări de opinii, pe temelia concepției despre lume a proletariatului, ostilă închistării și rigidității în gândire și care ne învață că toate fenomenele vieții sociale trebuie privite ca un proces în continuă transformare și dezvoltare“.

Considerând prin datele științei că, în destinul colectiv al națiunii noastre, participarea directă, democratică, a poporului la conducerea societății se constituie ca o legitate universală a construcției socialismului — tovarășul Nicolae Ceaușescu a avut în vedere, fără îndoială și în primul rând, eliberarea gândirii politice din strînsoarea dogmatismului, transformarea ei într-o călăuză practică transformatoare, într-un instrument științific de descifrare și pătrundere în esența realității concret-istorice, a specificului național și a contextului internațional aflat în mișcare dialectică. Congresul al IX-lea avea, astfel, să deschidă un spațiu larg democratismului socialist, fundamentat prin dialog și dezbateri pe multiple sensuri: dezbateri publice a liniilor și proiectelor

de dezvoltare economico-socială, dialog între conducerea politică și mase în scopul stabilirii celor mai potrivite căi de realizare a obiectivelor naționale, dialogul gândirii teoretice și ideologice cu realitățile în necontenită transformare — adâncirea democrației socialiste însemnând în fapt crearea de multiple și variate canale de comunicare și interacțiune între cetățeni și cei cărora li s-a încredințat, prin mandat, răspunderea conducerii sociale. Am fost cu toții martori și beneficiari ai unui proces de continuă redescoperire istorică în care, pentru întâia oară, activitatea și hotărârile unui partid de guvernământ s-au identificat cu propriile noastre opțiuni, cu crezul și năzuința unui întreg popor. Am putea vedea cu ochii minții și ai sufletului cum la temelia grandiosului edificiu economico-social al României de azi și de mâine se află munca și puterea noastră de decizie, că **totul depinde de noi**, de priceperea și hărnicia noastră, de spiritul gospodăresc și de economii, de modestia și buna noastră credință, că dispunem de toate condițiile materiale, politice și morale pentru a ne înfăptui conștient propriul destin, de a ne înscrie deplin în dimensiunile unui prezent, ale unui viitor, concepute prin armele rațiunii și ale practicii sociale. Azi putem spune cu mândrie: **asa concepem noi socialismul**, deoarece ca urmare a aplicării cu consecvență a strategiei de atragere a tuturor cetățenilor la guvernarea țării, s-a creat în România Socialistă un sistem democratic original, unic în felul lui, în care diferitele orga-

Așa concepem noi socialismul

nisme democratice se îmbină într-un tot unitar armonios și se completează reciproc, asigurând participarea tot mai activă a oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, la conducerea tuturor sectoarelor de activitate, a întregii societăți. Astfel, din inițiativa și cu participarea nemijlocită a secretarului general al partidului nu numai că au fost elaborate și statuate principiile democratismului și umanismului socialist, ci a fost creat deopotrivă, edificiul instituțional al democrației socialiste, al autoconducerii muncitorești, bazat pe practica conducerii colective la toate nivelele, al îmbinării democrației reprezentative cu democrația directă, al participării maselor la elaborarea, înfăptuirea și controlul deciziilor de importanță locală și națională. Pe această cale, democrația se asociază organic progresului social, fertilizând gândirea novatoare, transformând în fapte vocația unui întreg popor. Fiecare hotărâre luată la orice nivel, ca și toate normele juridice elaborate și adoptate cuprind în ele voința și crezul maselor de oameni ai muncii, deoarece toate hotărârile și legile țării își află rădăcinile în opțiunile și actele de decizie ale întregului popor.

În acest larg context al bine-lui, adevărului, echității plene și progresului neîntrerupt, democrația economică constituie o latură esențială a democrației socialiste, factor decisiv și propulsor al celor mai adecvate forme și metode de organizare, conducere și planificare a economiei. Democrația economică se realizează în princi-

pal prin conducerea de către muncitori și ceilalți oameni ai muncii a unităților industriale, prin elaborarea planurilor de producție pornind de la nivelul întreprinderilor, prin conducerea de către țărani a cooperativelor agricole de producție, prin înfăptuirea în cadrul unităților economice a unui sistem de indatoriri și drepturi democratice, dreptul și datoria de a depune o muncă, precum și cel de a beneficia de o retribuție echitabilă și stimulatoare potrivit activității prestate.

E locul să reamintim de asemenea înfăptuirea în ultimii ani a unor numeroase forumuri democratice, organisme larg reprezentative și cu caracter de liberativ. Toate aceste organisme, servesc aceluiași țel: asigurarea accesului larg al maselor la conducerea societății, la luarea deciziilor, în fond la realizarea puterii politice de către popor nu numai prin reprezentanții săi, ci prin participarea directă la conducerea tuturor domeniilor vieții sociale. În acest sens trebuie să menționăm înființarea, la inițiativa și prin aportul nemijlocit al tovarășului Nicolae Ceaușescu, a Organizației Democratice și Unității Socialiste care cuprinde astăzi peste 4 milioane de cetățeni și care acoperă întreg teritoriul țării, toate localitățile, unitățile și locurile de muncă, dovăduindu-se ca o puternică organizație politică, revoluționar-patriotică.

Înțelcăsă în conținutul ei dinamic și complex, democrația noastră se manifestă ca un proces în continuă dezvoltare și perfecționare, dar în primul rând ca rezultat al conducerii de către partid a întregii vieți

sociale, prin instituirea dialogului fundamental dintre partid și popor, prin acțiuni ferme și eficiente pentru promovarea formelor de conducere democratică, de participare a maselor la toate nivelele la adoptarea deciziilor și traducerea lor în viață. Știm de asemenea că în toate aceste mari înfăptuiri este intrupat spiritul novator, gândirea suplă, originală a tovarășului Nicolae Ceaușescu, neîmpăcarea sa cu orice tendință de închistare, stagnare, automulțumire, energia sa revoluționară a cărei combustie este patriotismul fierbinte, devotamentul nemărginit față de cauza socialismului și comunismului în țara noastră, în lumea întreagă.

Sînt fapte, realități, mai evidente ca oricînd astăzi după 22 de ani de la istoricele hotărâri ale celui de al IX-lea Congres al partidului. Sînt mai bine de două decenii de cînd am ajuns să pășim cu fruntea sus pe pămîntul acestei țări, într-o societate în care omul devine într-o măsură din ce în ce mai mare stăpînul propriei sale istorii, deoarece în țara noastră se îngemănează astăzi gigantica forță a științei cu rînduilele celei mai înalte demnități umane, care, în limbajul nostru obișnuit, este denumită: democrația socialistă.

Incredințînd tiparului aceste gânduri — pe care le-am dori cit mai reprezentative pentru crezul, năzuințele și conștiința de sine a concetățenilor noștri — și anticipînd certitudinea viitorului, ne vom îngădui să amintim cuvintele unui vechi cronicar al nemului nostru: „De putem avea nădejde în viitor, să deschidem istoria“. Căci „viitorul din trecut se preface, iar trecutul numai din istorie se cunoaște“.

smul cu poporul, pentru popor

● În ultimii 22 de ani au avut loc, în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu 253 congrese, conferințe, consfățuri de lucru, care au reunit cadre de conducere, activiști de partid, alți oameni ai muncii din toate domeniile de activitate.

● După Congresul al IX-lea al partidului și pînă în prezent, tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarăsa Elena Ceaușescu, cu alți tovarăși din conducerea partidului și a statului, a afectat 667 vizite de lucru în toate județele țării și în Capitală.

● Potrivit prevederilor legii, consiliul oamenilor muncii este organ de conducere colectivă în întreprinderi și centrale. În industrie, construcții, știință, transporturi și alte sectoare ale economiei funcționează peste 28 600 consilii ale oamenilor muncii. Din acestea fac parte 412 800 muncitori, maștri, ingineri, economiști, oameni de știință, cadre universitare. 75 la sută din numărul reprezentanților oamenilor muncii sînt muncitori și maștri care lucrează nemijlocit în producție. În cele 8 600 consilii ale oamenilor muncii din agricultură au fost aleși 100 000 țărani. Atribuțiile și acțiunile consiliului oamenilor muncii vizează toate aspectele activității productive, ale muncii și vieții.

● În echipele de control ale oamenilor muncii sînt angrenați peste 200 000 oameni ai muncii — muncitori, maștri, ingineri, tehnicieni, medici, juriști, profesori — aleși din rîndurile comunistilor, uteciștilor, ai membrilor O.D.U.S., o uriașă forță menită să orienteze lucrurile spre mai bine în toate sectoarele de activitate.

● Ideea de organizare a adunărilor publice sub denumirea de „Tribuna democrației” a fost exprimată pentru prima dată în cuvîntarea rostită de tovarășul Nicolae Ceaușescu la deschiderea lucrărilor celui de al II-lea Congres al F.D.U.S., în ianuarie 1980. Tribuna democrației este organizată direct de consiliile locale ale F.D.U.S. Se organizează pe circumscripții electorale, cartiere, sate. Ea este deschisă participării tuturor cetățenilor ce domiciliază în zona respectivă, indiferent de vîrstă ori profesie. Oferă posibilitatea oricărui cetățean să-și spună liber și deschis cuvîntul, să facă sesizări și propuneri fără nici o îngrădire de timp și de procedură.

● Organizația Democrației și Unității Socialiste, creată din grija adîncă a secretarului general al partidului pentru viitorul patriei și preocuparea pentru lărgirea continuă a cadrului de manifestare a spiritului de inițiativă și răspundere civică în toate domeniile și la fiecare loc de muncă, numără peste 4 milioane de membri care-și desfășoară activitatea în aproape 52 000 organizații. În Marea Adunare Națională, Organizația Democrației și Unității Socialiste este reprezentată prin 22 deputați, iar în consiliile populare de 16 401 deputați.

Un uriaș potențial revoluționar

În aceste zile în care sărbătorim 22 de ani de cînd la Congresul al IX-lea al partidului în fruntea comunistilor a fost ales tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit și devotat fiu al poporului, revoluționar consecvent și patriot înflăcărat, conducător încercat al partidului și statului, promotorul celor mai îndrăznețe aspirații către progres și civilizație, în numele celor 5 800 membri ai Organizației Democrației și Unității Socialiste din Întreprinderea 23 August din Capitală, al membrilor organizațiilor din întreaga țară tin să exprim sentimentele noastre de recunoștință fierbinte secretarului general al partidului din a cărui inițiativă a fost înființată, în urmă cu șapte ani, Organizația Democrației și Unității Socialiste. Un uriaș potențial revoluționar a fost astfel pus în valoare. În organizațiile democrației și unității socialiste din întreaga țară activează 4 300 000 membri care, unindu-și forțele, ideile și inițiativele și acționînd sub conducerea organizațiilor de partid și-au adus și își aduc o contribuție substanțială la înfăptuirea planurilor de producție, a programelor speciale de creștere și productivității muncii, reducerea consumului de materii prime, energie și combustibili, îmbunătățirea calității produselor, recuperarea și refolosirea materialelor și materiilor prime, buna gospodărire a localităților. Beneficiînd de amplul și originalul sistem al democrației muncitorești-revoluționare din România Socialistă — sistem unic în felul său — punem un accent sporit pe acțiunile consacrate lărgirii orizontului de cunoaștere al maselor de oameni ai muncii, dezvoltării conștiinței socialiste și formării omului nou. Prin înființarea O.D.U.S., 4 300 000 de oameni ai muncii au primit un statut politic și organizatoric ferm, se simt angrenați total, în temelii unității noastre de nezdruincinat, în vastul sistem al democrației noastre muncitorești-revoluționare. Își spun părerea, li se solicită opiniile, se simt implicați în tot ceea ce înseamnă mersul nostru spre progres. Membrii O.D.U.S. au fost propuși și aleși deputați în consiliile populare, în Marea Adunare Națională. Ei participă în toate formele instituționalizate ale sistemului democrației

muncitorești-revoluționare din România socialistă.

Și cu această ocazie vrem să asigurăm conducerea de partid și de stat, personal pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, că membrii O.D.U.S. din Întreprinderea 23 August, din întreaga țară, vor acționa strîns uniți în cadrul Frontului Democrației și Unității Socialiste, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, pentru aplicarea cu toată fermitatea a măsurilor adoptate la Congresul al XIII-lea al partidului și la Congresul al III-lea al Frontului Democrației și Unității Socialiste.

CONSTANTIN BALTA ■
maistru la Întreprinderea „23 August” din București, vicepreședinte al Biroului Comitetului Central al Organizației Democrației și Unității Socialiste

Recunoștință partidului

Femeile din întreaga țară sînt recunoscătoare partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu, care prin instituționalizarea unui larg și unic sistem de democrație muncitorească revoluționară a acordat întreaga atenție afirmării femeii în toate domeniile de activitate, a creat condițiile ca ele să fie o prezență activă în viața țării. Conținutul democrației muncitorești îl dau faptele de muncă. Am învățat acest adevăr avînd în primul rînd drept pildă viața și activitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu, puse în slujba edificării unei Românii multilaterale dezvoltate. La locul meu, de muncă, Direcția agricolă a județului Prahova, ca deputată din partea O.D.U.S. în Circumscripția electorală 20 a Consiliului popular al orașului Băicoi, conștientă de amploarea sarcinilor care ne stau în față în vederea înfăptuirii obiectivelor privind dezvoltarea economico-socială a tuturor localităților patriei, a cerințelor noii revoluții agrare, mă angajez în fața partidului, forța conducătoare a națiunii, în fața tovarășului Nicolae Ceaușescu să depun toate eforturile pentru a justifica încrederea cetățenilor care au votat pentru Frontul Democrației și Unității Socialiste.

A. ANGHELACHE ■
deputată în Circumscripția electorală 20 a Consiliului popular al orașului Brăila

Munca aduce cinste și respect

Nicolae Ciortan este un dulgher cu vastă experiență. „La început, pe vremea cînd se construia Bicazul, ne spune el, cofrajele se făceau din țeslă. Un dulgher bătea sute de mii de cuie. Astăzi se lucrează mult cu cofraje metalice, dulgherul a ajuns un fel de lăcătuș, marcaralele sînt la tot pasul, munca e mai ușoară”. Ca alte milioane de tineri, pe la 16 ani a plecat din satul lui din Moldova pentru că nu mai încăpeau în jurul mesei. S-a dus să-și cîștige piinea la C.F.R., singurul loc pe atunci unde se mai găsea de lucru. În armată s-a calificat dulgher. Cînd a îmbrăcat din nou hainele civile tocmai începuse hidrocentrala de la Bicazul. A urmat amenajarea Bistriței, Porțile de Fier I, Cerna-Motru-Tismana și acum Porțile de Fier II. „În viață am învățat să muncesc și asta știu să fac. Muncă, ordine și disciplină. Dacă n-aș fi sever cu oamenii din formația pe care o conduc ar însemna poate să le pun viața în primejdie. Am format mulți dulgheri, o parte din ei sînt șefi de formație, și tot ațiția oameni pe care i-am învățat așa cum m-am priceput că lucrul odată început trebuie terminat. Și nu oricum, ci bine și la termenul cerut”.

Are copii buni. Cristian e student la Electrotehnică la Iași. Daniela e elevă la Drobeta-Turnu Severin, unde s-a stabilit cu familia. Prin munca lui a cîștigat cit să nu le lipsească nimic copiilor și familiei, să aibă-o casă cu toate cele de trebuință, o mașină, să poată pleca în concedii oriunde pofteste. După Porțile de Fier II ar mai vrea să înceapă un mare șantier de la zero și de la care să iasă la pensie. Prin muncă, cel mai mare cîștig al lui Nicolae Ciortan este însă cîntea de care se bucură în fața oamenilor, respectul acestora: subalterni, colegi, șefi. După 35 de ani de muncă exemplară pe șantierele țării, acolo unde a fost mai greu și mai la început, experiența lui Nicolae Ciortan este folosită, cuvîntul lui ascultat. În sistemul democrației muncitorești-revoluționare din România Socialistă, un om ca el are un loc bine determinat. Membru în Comitetul Oamenilor Muncii atît la Antrepriza de Construcții hidro-energetice Porțile de Fier II, cit și la Trustul de Construcții hidro-energetice de la București, Nicolae Ciortan își spune cuvîntul în tot ce e important în problemele de producție, în viața și munca oamenilor alături de care muncește.

Pagină realizată de
OPREA GEORGESCU ■

Epoca Nicolae Ceaușescu: totul

PRIVIȚI CHIPUL ȚĂRII!

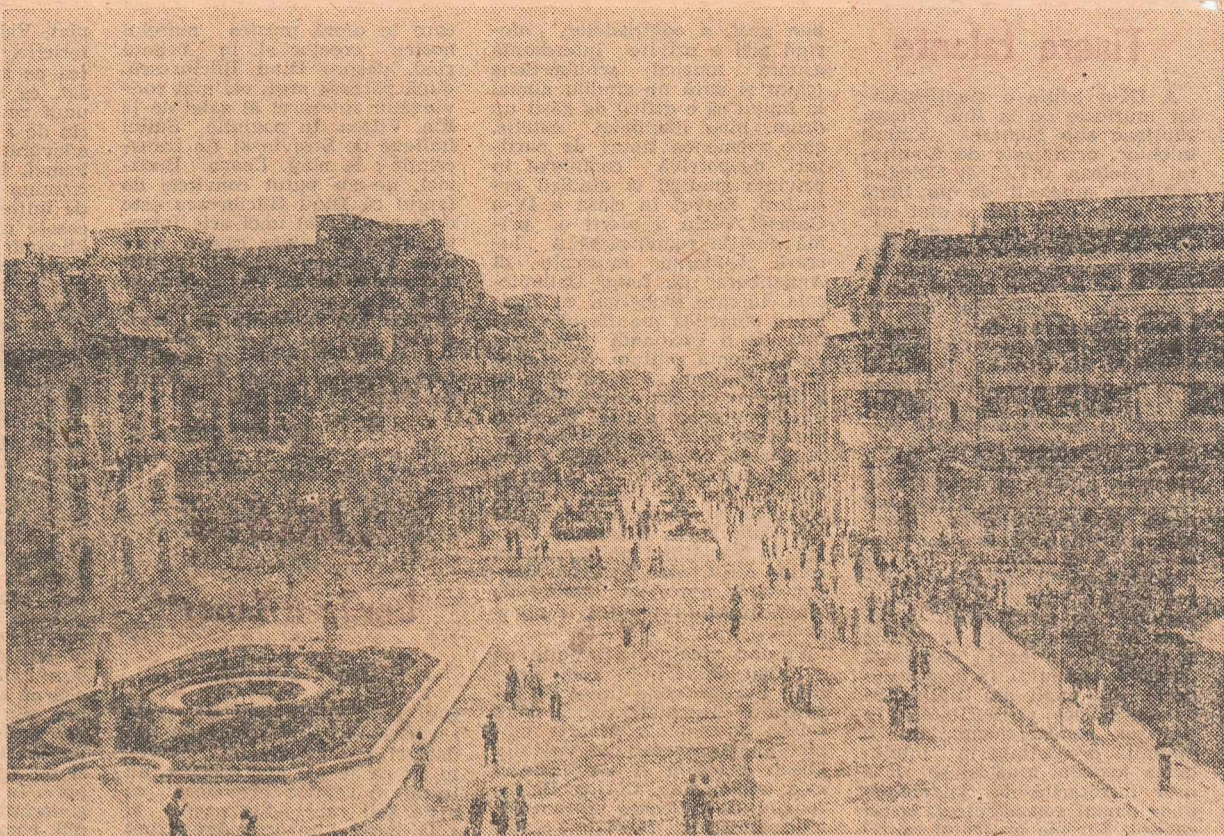
Priviți numai aceste trei imagini. Sunt decupate din peisajul innoit a trei mari orașe. Dar, dacă nu în detaliul arhitectonic, în amploare, bun gust, în linia modernă ele pot fi întâlnite în oricare altă localitate a țării, mare sau mică, și ele fac parte din argumentele istoriei ultimilor 22 de ani, dintre cele mai concrete și fierbinți dovezi ale ambiției, talentului și puterii de muncă a poporului nostru. Ele sunt o pledoarie convingătoare a unei politici care și-a aflat temelia în solul fertil al Congresului al IX-lea al partidului. Chipul nou al țării, formula care are ceva din simplitatea didactică a frumoaselor cărți de citire ale copiilor noștri, este rodul clarviziunii și a marii iubiri de țară a președintelui țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a încrederii ne-strămutate a secretarului general al partidului în geniul creator al poporului. În strategia dezvoltării, în elaborarea unei concepții unitare care să pună în valoare potențialul uman și material de care dispunea România, asigurând tuturor cetățenilor țării un ridicat nivel de civilizație (și subliniem această egalitate, pentru că ea ilustrează realismul și umanismul unei politici a faptelor, a șanselor egale pe care le dă în fața istoriei), sistematizarea teritoriului, a localităților are un rol definitoriu pentru întreaga dezvoltare a țării, pentru înfățișarea de azi a orașelor și satelor noastre.

În acel moment de răscruce al istoriei noastre contemporane — Congresul al IX-lea al partidului — îndrăzneala și fierbințele patriotism al marelui bărbat de la cîrma țării ne-au relevat un adevăr confirmat de izbînzile de fiecare zi ale Epocii Nicolae Ceaușescu, adevăr potrivit căruia nu putem vorbi de o fericire a tuturor, fără o fericire a fiecăruia, că nu se poate concepe dezvoltarea economică a României fără dezvoltarea fiecărei comune, a fiecărui oraș, că nu poate exista o bunăstare generală fără bunăstarea omului. Bucuriile unei țări nu pot spori dacă nu adună bucuriile fiecărei case.

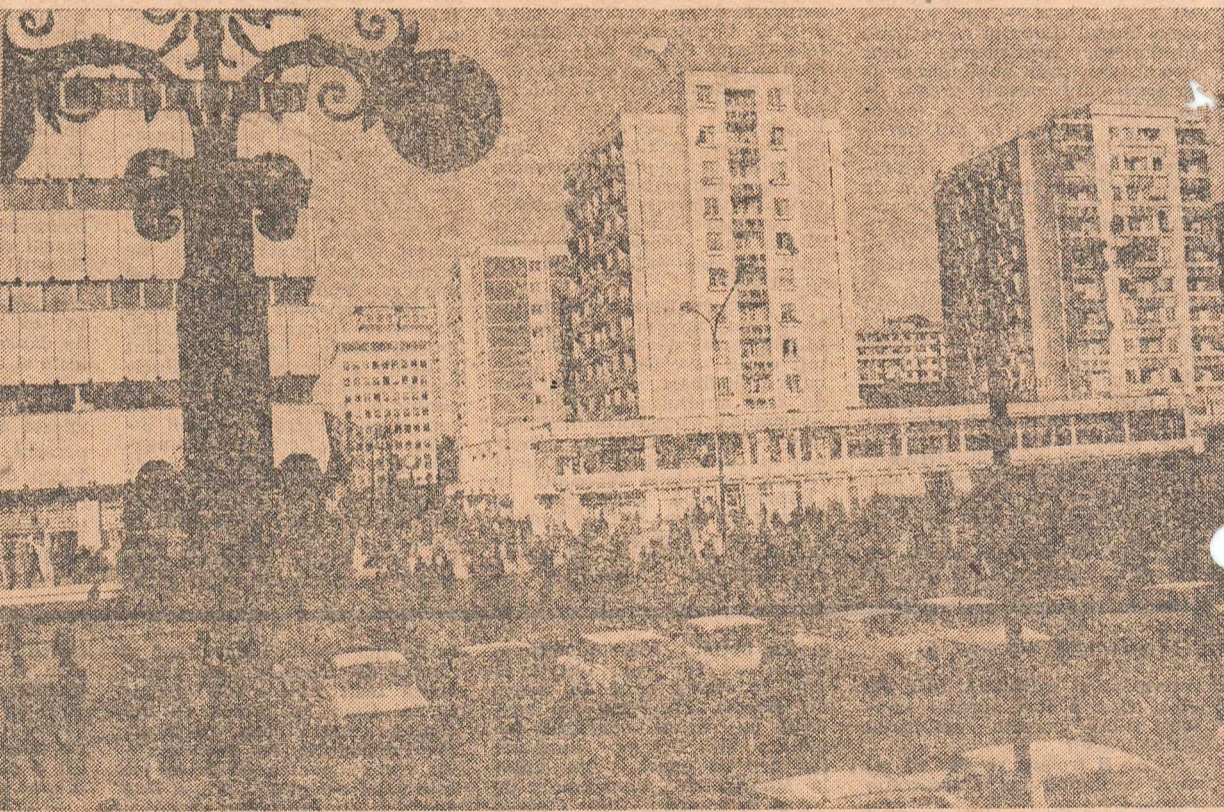
O parte din acest chip al țării îl găsești și la Poarta nr. 3 a Uzinei „23 August” din București, poartă devenită reperul sistematizării unui cartier, a unei circumscripții electorale de dimensiunile unui oraș, circumscripția electorală nr. 1. Realizările ei sînt realizările unui oraș, ale unei țări. Să privim Constanța, unul dintre cele mai frumoase orașe ale anilor din urmă, un oraș pe care aproape că nu-l mai „vedem”, într-atît ne-am obișnuit cu bijuteriile litoralului. Plimbați-vă prin Constanța și veți descoperi străzi și construcții care, vara trecută, erau doar în stadiul de șantier. La Miercurea Ciuc, frumusețile urbanistice ar fi fost imposibil de conceput fără o industrie care să producă tractoare pe senile cu volan sau utilaje de cariere cu înalte performanțe, competitive pe plan mondial. Străzile largi, construcțiile moderne, superbul centru al orașului, școlile și grădinițele sau spitalul județean nou fac parte din argumentele unei localități care, pînă la jumătatea anilor '60, avea suflul unui tîrg de mărimea Dăbulenilor. Miercurea Ciuc demonstrează logica unui concept, a dezvoltării armonioase, egale, și subliniază valoarea unei politici benefice pentru toți locuitorii țării. Intrați în splendidele magazine din Ploiești sau Tîrgu Mureș, includeți între drumurile vacanțelor dumneavoastră și Rimnicu Vilcea, oraș care, dacă l-ați mai văzut cu ani în urmă, vă va apărea cu desăvîrsire nou, ca o adevărată minune pe malurile Oltului, fără să-și piardă farmecul, pitorescul așezării. Impresionanta sistematizare a Iașului, care pune în valoare celebrele sale monumente ale vechii culturi, liniile arhitectonice de o deosebită actualitate ale Devei, Slatinei sau Romanului, ale tuturor orașelor României, această rectitorire a Capitalei care se petrece sub ochii noștri, menită să-i confere grandioarea și funcționalitatea unei adevărate metropole sînt toate acestea părți ale chipului de azi al țării.

Imaginea frumoasă a unei comune, a unui oraș nu există în sine; ea este o consecință a ritmurilor înalte de creștere a întregii economii. Este ca o vorbă frumoasă cu o deplină acoperire în faptă. Ea convinge nu numai prin estetică, ci și prin conținut. Ea afirmă o realitate a României de azi, o creștere fără precedent în toate planurile, un salt fără de care țara ar fi fost condamnată la un nivel de existență incapabil de competiție. Și astăzi, în lume, ea să participe la schimbul de valori, ca să existe, trebuie să fie puternic.

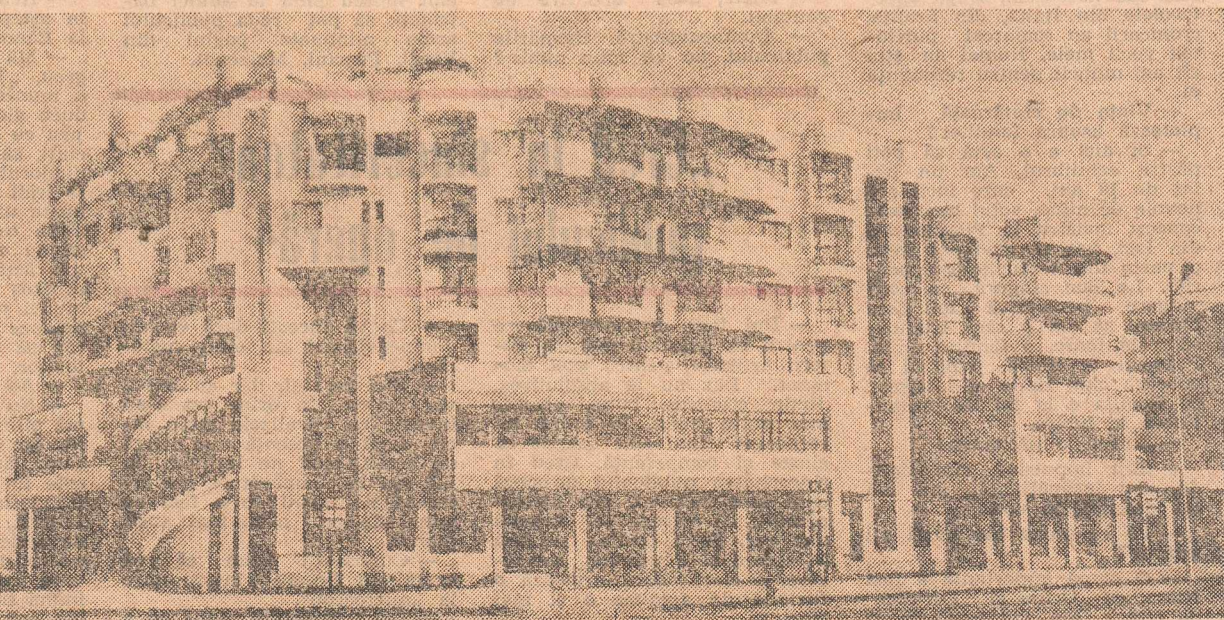
Au apărut în anii bogate trăiți de la Congresul al IX-lea pînă acum, 54 de orașe noi; 300 de localități rurale vor deveni orașele agroindustriale; în 80 de municipii și orașe sînt în curs de edificare zonele centrale. Peste 80 la sută din întreaga populație locuiește în case noi. Sînt realități care dau consistență imaginilor pe care vi le oferim. Și vă mai oferim cîteva cifre nu pentru a demonstra ceea ce ține de domeniul evidenței, ci pentru că bilanțul eforturilor noastre face parte din bucurii. Iată, fondul de retribuție a crescut de circa 5 ori, iar retribuția medie de aproape 3 ori, volumul desfacerilor de mărfuri, prin comerțul socialist, s-a mărit de 3,4 ori și, în sfîrșit, o cifră cuprinsă în programul acestui cincinal, pînă în anul 1990 săptămîna de lucru va fi de 44-42 de ore. Cifrele pot figura ca explicație la oricare din fotografiile alăturate, ilustrînd fertilitatea acestei epoci, temelie solidă pentru înfăptuirile viitoare prefigurate de Congresul al XIII-lea al partidului. Orașele și comunele cu înfățișarea de azi, locurile de muncă, asistența medicală gratuită, beneficiară a celor mai moderne mijloace de investigație și tratament, învățămîntul democratic și eficient sînt adevăruri de toată ziua, sînt adevărurile limpezi ale Epocii Nicolae Ceaușescu, ale unei țări puternice, independente, România socialistă.

Craiova în noul său veșmînt arhitectonic

Imagine din zona comercială a municipiului Pitești

Locuințe moderne, confortabile pentru oamenii muncii din Deva

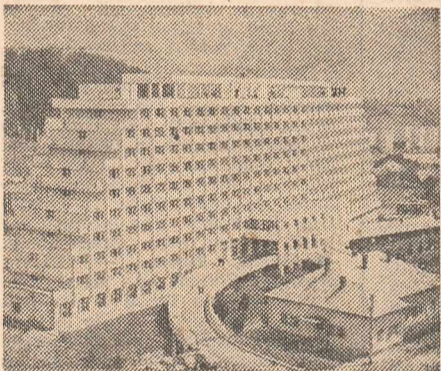
pentru om, pentru fericirea lui

O imagine simbol

A devenit familiară în acești 22 de ani, pe care i-am parcurs de la Congresul al IX-lea al partidului imaginea președintelui Nicolae Ceaușescu în fața machetelor. Astăzi ea a devenit simbolul tuturor împlinirilor noastre, a noii istorii a țării, definind vocația de constructor a poporului, a celui aflat la cirna sa. Deopotrivă document pentru cronicar, această imagine își dezvăluie profunzimea semnificației în contextul întregii dezvoltări a României.

Orice împlănuire are la temelie sa un proiect, iar proiectul, la rândul său, ia naștere nu doar din necesitate, ci și din îndrăzneală, din competență. Nu există o mare construcție în această țară, o investiție cu ample consecințe în ceea ce privește dezvoltarea ei economică, al cărei plan, machetă să nu fi fost studiate cu atenție, cu competență și deosebită clarviziune de secretarul general al partidului. Metroul n-ar fi existat fără decizia președintelui țării, dar, de la îndrăzneala ideii și până la primii metri de pământ excavații proiectele, planurile au fost dezbătute de secretarul general al partidului împreună cu specialiștii în zeci și zeci de ore din zi și din noapte. Nu întâmplător vizitele președintelui în diverse județe ale țării se numesc vizite de lucru. Ele nu constată doar, ci impulsionează, caută soluții. Expozițiile dintr-o întreprindere sau alta, organizate în vederea unei asemenea vizite de lucru, n-au doar rostul unui bilanț, ci exprimă și un potențial industrial care intră în calculul deciziei.

Dar, pe lângă toate acestea, imaginea simbol a devenirii țării dezvăluie un crez, crezul marelui patriot, arhitect al României moderne potrivit căruia gândirea și fapta revoluționară împlinesc vocația de constructor a românilor. Într-un timp eroic, un crez potrivit căruia partidul trebuie să se afle mereu în miezul fierbinte al vieții. Într-un mare și permanent dialog cu țara, realitate de o excepțională rodnicie pentru destinele patriei socialiste.

ridică la mai bine de 2 300 000 000 de lei. Economii rezultate în urma cercetării științifice universitare pe întregul cincinal trecut sînt de peste 13 miliarde de lei.

■ În județul Cluj, în primul semestru din acest an, Trustul antrepriză generală de construcții-montaj a terminat noi blocuri de locuințe totalizînd 1200 de apartamente. Încă 200 de apartamente se aflau în stadii avansate de finisare. În întreg ju-

la Suceava în preajma marii noastre sărbători naționale de la 23 August, cu peste 100 de zile mai devreme decît era planificat. Ea va lega de-acum cartierele muncitorești „Cuza Vodă”, „George Enescu” și „Obcinilor” de puternica zonă industrială din Lunca Sucevei unde se află cele mai multe din marile întreprinderi ale municipiului.

■ La Odorheiu Secuiesc au prins contur

8 000 construite în ultimele două decenii. S-au construit, de asemenea școli, grădinițe, complexe comerciale și turistice, o autogară, un oficiu poștal cu centrală telefonică automată, o sală polivalentă, un spital cu 450 de paturi, o policlinică.

■ La cea de-a 28-a ediție a Olimpiadei Internaționale de Matematică a elevilor, care a avut loc recent la Havana, echipa României s-a clasat pe primul loc între cele 44 de țări participante, cu 250 de puncte din 252 posibile. Din cei șase elevi ai lotului nostru, au obținut premiul întâi, cu punctaj maxim, următorii cinci: Alexandru Barcău (Liceul de matematică-fizică „Nicolae Bălcescu” din Craiova), Nicușor Daniel Dan (Liceul „Radu Negru” din Făgăraș), Andrei Moroianu (Liceul de matematică-fizică nr. 1 din București), Liviu Suciu (Liceul de matematică-fizică „Nicolae Bălcescu” din Pitești) și Adrian Suciu (Liceul de matematică-fizică nr. 2 din Cluj-Napoca). Bogdan Andrei (Liceul de matematică-fizică „George Bacovia” din Bacău) a obținut premiul II. Încă o dată copiii noștri au reprezentat cu cinste țara la această competiție înființată la inițiativa României.

■ Vineri, 17 iulie 1987, Întreprinderii „Porțelanul” din Alba Iulia — distinsă cu înaltul titlu de „Erou al Muncii Socialiste” — i-au fost decernate „Steagul Roșu” și Diploma de onoare a Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România pentru ocuparea locului I pe țară în întrecerea socialistă din 1986 între unități industriale de profil.

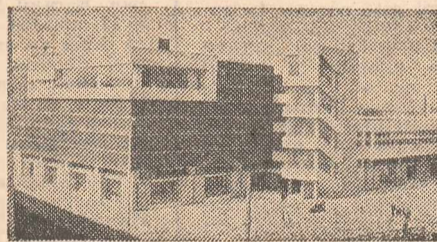
Aceste lucruri sînt chiar viața noastră

dețul, alte 2400 de apartamente erau în diverse stadii de realizare.

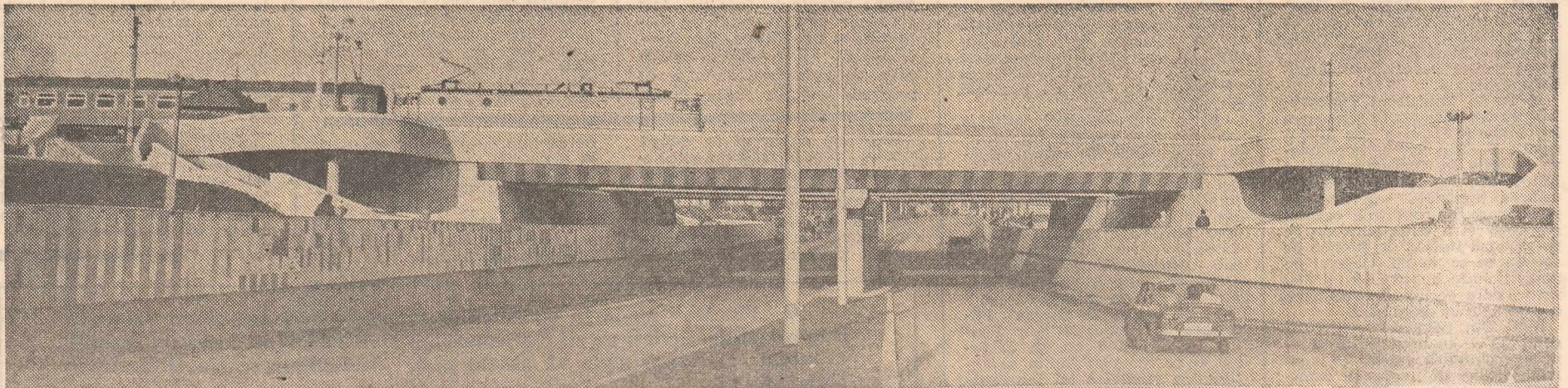
■ În vara aceasta s-a dat în folosință un nou bloc cu 14 apartamente și în comuna Sărmaș din județul Harghita, în apropierea fabricii de cherestea.

■ Tot de curînd, în comuna Baia de Criș din județul Hunedoara, s-au dat în folosință noi spații comerciale la parterul blocurilor. Între altele, localnicii au acum la dispoziție un magazin de mobilă, o librărie și o croitorie.

■ O linie de troleibuz, în lungime de aproape 20 de kilometri, va fi inaugurată

cartierele Spitalului, Republicii, Insulei, Taberei, Beclean. Se înalță blocuri într-un nou ansamblu cu circa 2000 de apartamente ce se vor adăuga celor vreo

Printre preocupările edililor din Cluj-Napoca se găsesc și cele legate de modernizarea traficului

— Prestigiul în lume cu calitate superioară se păstrează, ne spune Vasile Cenușă, șeful Controlului tehnic al calității.

! — Planșeta — locul în care fantezia îmbracă rigorile cele mai concrete ale exigenței.

— Aici, la Rădăuți, policalificarea nu este doar o atenție; ea a înlesnit gândirea și creația tehnică.

Un răspuns la nevoia de frumos și de confort a lumii de azi

Mobila de Rădăuți

Pe piața internațională e ora și moda mabilei stil. Lumina de azi e ciudată, în timp ce cumpără videocasetoane și roboți, în timp ce escaladează Luna, își mobilează interioarele gen „autre époque”. Asta se cere, asta se vrea, asta se face! Unul din centrele mult căutate pentru o asemenea „manufactură” de preț este orașul românesc din nordul Moldovei, Rădăuți, unde tradiția timplarilor în mobilă a luat formele unei mari industrii. Acum, în miez de vară și în miez de iulie, întreprinderea de prelucrare a lemnului Rădăuți împlinește 25 de ani de existență, în fapt, desul de puțin raportați la faima creată și la tradiția pe care, la rindu-i, și-a făcut-o. A început cu mobilă cubistă, cu mobilă Secolului XX, și a metamorfozat-o, odată cu gustul modei și al omului contemporan. Virtutea esențială a acestui colectiv este rapiditatea adaptării la cerințele pieții, apoi, calitatea. Cine trece astăzi pe lângă porțile fabricii bucovinene, poate să învețe „pe viu” geografia globului pământesc, după firmele spre care se îndreaptă lăzile uriașe, conținând dulapuri flamande, fotolii venetiene, scaune Biedermeier, biblioteci Chipendale, sufragerii rustic francez, rustic olandez ori rustic românesc... Aproape integral producția ei este contractată de parteneri străini din mai toate țările europene, ca și din multe altele de pe toate meridianele, cum ne informează directorul, ing. Constantin Diaconescu. De cîțiva ani sînt frunțași pe ramură. În 1985 au fost distincți cu Ordinul Muncii, clasa I, în 1986, au cucerit locul I pentru calitate. De 8 ani în fabrică, de 2 — director, a preluat conducerea într-un moment dificil, într-o scădere a producției față de plan. Un an de zile, oamenii l-au „testat”, l-au probat. I-au pus la încercare nu atât competența profesională, în cei 6 ani din urmă și-o dovedise, ci omenia, capacitatea de a înțelege oameni, capacitatea de a înțelege că producția se realizează cu ei și prin ei. A început astfel cu o matematică mai exactă a acordului global și cu exigența asupra calității. Aici se văd „nodurile” și „fisurile” organizării, deciziei, calificării, conștiinței. De aici — reor-

ganizare, — decizii noi și transformarea fabricii în școală pentru toți. Toți, după orașul de muncă, s-au așezat în bănci să învețe mai mult și mai bine meserie, conducere, politică, informatică, economie, contabilitate, totul avînd legătură cu producția lor și, de bună seamă, cu buzunarele proprii. Vasile Cenușă, un meseriaș-artist, un sculptor neîntrecut, dar și o inteligență aparte a fost trecut la atelierul de prototipuri, participînd direct la creație, la opera-prima ce pleacă în expozițiile de mostre pentru contractări. În alte locuri-cheie se află muncitori ca Vasile Chișan, unul dintre laureații pe țară ai concursurilor profesionale ale timplarilor în mobilă, ori ca maestrul Mircea Moraru, șeful unei secții-etalon. Familii întregi de meseriași de elită, ca Moraru și Maștei, își transmit flacăra de 3 generații în aceeași fabrică. Lăcătușul mecanic Vasile Cotoi, secondîndu-l pe inginerul Gheorghe Păpușoiu, a realizat o „mașină de tăiat elemente de masiv în unghiuri și dimensiuni reglabile” cu performanțe egale față de cele mai bune existente pe plan internațional dar fără să consume un leu valută. Arta mabilei înseamnă azi, desigur, tehnică, productivitate, ingeniozitate științifică. Ingerul chimist Mihai Giosan asigură din laboratoarele întreprinderii o serie de lacuri, diluanți, rășini, pelicule de acoperire, nuanțe coloristice și tot felul de „secrete” care dau finețe și eleganță mabilei de Rădăuți.

Sentimental și sensibil la cotele omului care a înălțat (și înălță) cotele întreprinderii, Ștefan Bercea președintele comitetului sindicatului, deapănă istoria celor 25 de ani, într-un mod particular. Deține, a alcătuit de-a lungul vremii, o „arhivă documentară”, spune, mai curînd, o arhivă sentimentală, am zice, adunată într-un „album de fabrică”, într-un teanc de fotografii, din care „citește” admirabile biografii. Suprapuse, compun biografia comună a unei întreprinderi, unde totul începe și se desăvîrșește prin dragoste și respect.

CICI IORDACHE-ADAM ■
Fotografii de
ELENA GHERA ■

— Pentru mobila stil un magazin bine stilat chiar în orașul producătorilor.

— Pe agenda fiecărei zile — exportul — grija cea mai importantă !

Flacăra, Redacția : București, Piața Scintei 1, căsuța poștală 3312, cod 71 341. Telefoane : 17 60 10, 17 60 20, interioare : Actualitatea politică : 25 66 ; Publiciști-comentatori : 14 53 ; Reportaj economie : 26 00 ; Știință : 21 28 ; Cultură-învățămînt : 14 57 ; Probleme moral-cetățenești : 17 00 ; Sport : 25 66 ; Scrisori-audiențe : 25 42 ; Foto : 25 28 ; Secretariat de redacție : 21 23 ; Secretariat redactor șef : 20 02. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scintei”. Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA” — sectorul export-import presă P.O. Box 12-201, telex 10 876, prsfir București, Calea Griviței nr. 64-66.